

Verwijzing

Dit is een originele schriftelijke weergave van de voordracht van Bruno Gröning, die hij op 7 november 1958 in Rosenheim op band opnam.

Taalkundige of grammaticale correcties in de tekst werden bewust vermeden om de authenticiteit van de bron te waarborgen.

De kleine cijfers die de afzonderlijke alinea's voorafgaan, verwijzen naar de overeenkomstige nummers van de voordracht-cd en vergemakkelijken zo het vinden van de desbetreffende passage.

Verdere toespraken gegeven door Bruno Gröning met zijn originele stem zijn verkrijgbaar als CD en kunnen besteld worden via het volgende internetadres:

www.bruno-groening-stiftung.org

„Dat ik vandaag weer hier mag zijn...”

Voordracht van Bruno Gröning, Rosenheim, 7 november 1958

Eerste CD

1

Beste vrienden!

Dat ik vandaag weer hier mag zijn, ondanks dat ik reeds enkele keren hier in Rosenheim was, heb ik jullie helaas niet bij elkaar laten komen, en dat komt omdat er in de eerste plaats belangrijkere zaken geregeld moesten worden. Maar daarmee wil ik niet gezegd hebben dat jullie onbelangrijk voor mij zijn. Nee, iedereen is belangrijk. Het hangt ook van jullie af. Maar om voor jullie te kunnen zorgen, moet men veel meer doen, waarvan jullie vandaag nog geen vermoeden hebben; welke voorbereidingen er getroffen moeten worden, om het voor ieder mens zo te laten verlopen, dat hij inderdaad een zorgeloos leven kan leiden.

Wel, natuurlijk zijn wij, dit wil zeggen ik in dit geval, niet de enige pionier, maar ook jullie kunnen hiertoe bijdragen, ook jullie kunnen helpen, jullie kunnen een handje helpen.

Wat me al heel lang dwars zit, zou ik jullie meteen willen zeggen, dat het helaas zo is in Rosenheim – hoe klein deze gemeenschap ook is -, dat er maar enkelen zijn die hier en daar een handje helpen. Iedereen zou iets kunnen doen. Denk nu niet, dat ik dat met mijn beste vrienden hier in Rosenheim, met onze vriend Pelz dan wel met onze vriend Bavay, heb besproken, nee. Ik kom er zelf uit. Het zou hier veel beter en veel mooier kunnen zijn, als iedereen die tijd heeft – natuurlijk moet hij er zin in

hebben – blijft vragen: *Mag ik helpen? Kan ik iets doen? Mag ik me inzetten? Kan ik een of twee dagen mee helpen? Of zou het mogelijk zijn dat ik me op een of andere manier nuttig kan maken en ergens mee kan helpen?* Dit wilde ik even kenbaar maken.

Als jullie eens zouden weten, wat ik tot nu toe voor jullie heb gedaan, dan zouden jullie hier anders naar kijken, en dan zouden ook jullie anders zijn. De meeste mensen die hier komen, leven in de overtuiging, ze komen, ze horen, ze luisteren naar een voordracht, en dat is altijd mooi en interessant. Of ze erbij zijn en hoe ze er zijn, dat is niet belangrijk. Ze horen in ieder geval iets. En dat is zo fijn, dat is altijd zo fijn als hij er is. Maar dat is alles. Ook dat gaat na een tijdje vervelen. Iedereen zou het basis concept moeten kennen. Iedereen zou meer betrokken moeten zijn, want het gaat om jezelf. Maar één iemand doet alles voor jullie, waarvoor jullie zelf niet in staat zijn, en wat doen jullie voor iemand anders? Ook dat is een vraag.

Het is te mooi om waar te zijn. Ik weet niet hoe vaak jullie hier deze Gemeenschaps-bijeenkomst houden, een maal per maand of twee maal per maand of eens in de twee maanden; maar het blijft hetzelfde, daarin ben ik minder geïnteresseerd. Het interesseert me meer, of en in hoeverre jullie er iedere dag bij zijn, of jullie er altijd bij zijn. Want anders zullen jullie niet succesvol zijn, dat wil zeggen, geen succes hebben.

De mens moet veel meer doen voor zichzelf, en wel daarom, omdat hij met veel kwaad in aanraking komt, zelfs bezwiken is aan het kwaad, eraan is overgeleverd, zodat hij, als hij denkt vrij te worden, alleen dan vrij kan worden als hij zich daadwerkelijk losmaakt van datgene, dat hij tot nu toe, laten we zeggen tot vandaag, als kwaad heeft ervaren. Want het kwade leidt de mens verder naar hem die hem het kwaad heeft gegeven, naar hem waar het kwade vandaan komt. En hoe de mens het heeft opgenomen! Het kwaad zou geen plaats mogen hebben onder de mensen. Het mag nimmer in het lichaam een plaats vinden. Maar hoe onverschillig is toch de mens. Voor mij hoeven jullie echt niets te doen, vrienden, alleen voor jezelf. Alleen maar dat jullie erbij zijn. Dit wil ik hiermee gezegd hebben; dat heb ik allemaal al gezegd.

Jullie moeten meer aan jezelf denken, meer aan jezelf werken, meer aandacht schenken aan jullie lichaam, en vooral jezelf goed begeleiden, dat wil zeggen goed onder controle hebben; ik zou ook kunnen zeggen, in eigen beheer hebben. Dit beste vrienden ben je in eerste instantie jezelf schuldig. En juist omdat je toch steeds in je leven door het kwade werd aangesproken, juist daarom is dit heel hard nodig. En omdat je altijd aan het kwaad wordt blootgesteld, heb je het des te meer nodig, omdat het kwaad altijd weer verschijnt.

Niet dat wij, zoals mensen denken: *Nu heb ik iets gedaan, nu heb ik het ontvangen, dat ontvangen, waar ik me goed bij voel.* En dan weer uitgeput, kun je jezelf weer vergeten, en gaat men weer z'n gangetje.

En dan interesseert het me allemaal niet meer. Och, nu voel ik me prima, waarom zou ik daarheen gaan? En waarom zou ik me ermee verbinden? Wat is het nut hiervan? Wat ik wilde, heb ik gekregen.

Maar dat zal niet lang duren, vrienden. Spoedig zal hier weer een einde aan komen. De kracht, die je opnam, inspireerde het goede in je, dit wil zeggen, dat je toen zoveel kracht bezat om te gaan naar datgene waartoe jullie allemaal behoren. Het bracht je naar God. Maar, zoals gezegd, toen kwamen de verlokkingen, de verleidingen en het was alweer anders. Langzaamaan raakte je het goede weer kwijt uit je lichaam. Je werd weer zwakker en zwakker. Je had onvoldoende kracht en had je lichaam niet meer onder controle. Je lichaam werd gewoon weer zwak dat wil zeggen machteloos en je had geen energie meer.

Erbij zijn wil zeggen, altijd erbij zijn, jezelf en je lichaam niet vergeten. Je moet altijd op je lichaam letten, het correct verzorgen en het altijd in de goede richting leiden, en wel dermate dat je altijd op de goede weg blijft. En wel onder deze leiding, waar je de juiste kracht, deze energieën ontvangt om werkelijk dit pad naar boven te kunnen bewandelen en niet naar beneden. En je moet er ook zorg voor dragen, dat je bepaalde reserves hebt – je kunt ook krachtreserves hebben.

Natuurlijk moet je voorzorgsmaatregelen nemen. Dan moet je er juist bij zijn. Maar niet zeggen: *Vandaag gaat het mij goed*. Dan wordt men overmoedig, dan gaat hij morgen schaatsen of ergens anders heen. Nee vrienden, daar gaat het niet om, dit is niet de bedoeling van het geheel, daar gaat dit niet over. En het gaat niet alleen om het bijwonen van het gemeenschaps uur, het gaat er echt om, dat wil zeggen, dat je op het goede pad blijft en dat je hier altijd wordt tegengehouden, mocht je weer van dat pad willen afdwalen. Want dit komt jullie allemaal ten goede, daarom moeten jullie erbij zijn. U hoeft daarom niet naar mij te komen en te zeggen: *Nu help ik Gröning een handje*. Nee, die handreiking deed ik vandaag, dat konden jullie vaststellen. Dat was een helpende hand in die zin dat ik je vanaf het begin het allerbeste wens. Of geloof je er niet in? Was dat geen handreiking?

Een vrouw: Jawel!

Bruno Gröning: Zie je, maar voor mij hoeft je het niet te doen. Slechts één ding, als je al deel uitmaakt van deze gemeenschap en hoe je er al deel van uitmaakt, is dat je er ook echt een deel van bent!

2

Als je een gemeenschaps uur mist, dat kun je niet meer inhalen, dat ben je kwijt, dat mis je. En als je herhaaldelijk een gemeenschaps uur mist, en als je nu dagelijks dit wil zeggen niet dagelijks maar af en toe per dag, vergeet om de goede kracht op te nemen, terwijl je toch zou moeten weten dat je kracht hebt verloren, dat je kracht

hebt afgegeven, en dat je de energie nodig had voor je beroep, voor de werkzaamheden, voor de hele dag, dan zou je toch weer voor reserves moeten zorgen, dat wil zeggen tenminste dat weer opnemen wat je door de dag bent kwijtgeraakt. Maar daar hebben de meesten helemaal niet aan gedacht, want ze hadden zich al veel verder kunnen ontwikkelen, dit wil zeggen ten goede keren, en nog veel meer. Jullie moeten het niet onderschatten, vrienden, stel je zou ongeveer een jaar hier bij ons zijn, en alles hebben gedaan, en één dag geen aandacht schenken aan je lichaam...Ik verminder dit nog en zeg, niet één dag – niet één uur. Een uur heb je je lichaam vergeten. Ik ga nog verder, ik zeg drie kwartier, ik zeg een half uur, een kwartier, ik zeg tien minuten, ik zeg vijf minuten, ik zeg een minuut, ik zeg een seconde en je vergeet je lichaam – en weg was je lichaam. Was dit niet zo?

Ik denk dat je nu moet weten hoeveel aandacht je aan je lichaam moet besteden, hoe je het onder controle moet hebben, hoe je het moet managen, dat je dit nooit negeert, integendeel, dat je hier goed voor zorgt. En niet te vergeten, dat je kracht verspilt – ik zeg verspillen - aan dingen waar je overdag mee bezig bent geweest; dingen die niet ter zake doen, opgepakt, besproken, tijd verspild, de kracht verspild en uiteindelijk helemaal geen gedachten opgenomen of beter gezegd, tot bezinning gekomen om weer opnieuw de kracht op te nemen.

Anders heeft het praten, de ophef, het komen, het hier zijn, ook van mijn kant geen zin. Dan laten we liever het hele werk inslapen, laten we dan maar helemaal niets doen. Dat betekent dat ik het blijf doen. Is het niet hier, dan ergens anders. Maar jullie moeten er serieus mee om gaan. Jullie moeten interesse voor jezelf, voor je eigen lichaam, voor jullie eigen leven hebben. Zoveel interesse moet ieder mens hebben. Maar denk er eens over na: Wat je in een jaar hebt opgebouwd, kun je in een seconde verliezen. Is dit nu duidelijk?

Je bent er verbaasd over: *Ja, hij heeft een ongeluk gehad.* En jij zegt zelf: *Ik heb een ongeluk gehad, maar zegt daarna: Ik weet helemaal niet, hoe het gebeurde.*

Of je nu de straat overstak of niet keek waar je liep, of er iets op straat lag of stond, waar je over moest struikelen, je had je lichaam al geblesseerd. Zou je je hele leven niet bewuster moeten zijn? Je hebt toch maar één lichaam. En hier moet je op een juiste manier mee omgaan, en het voorzichtig behandelen, niet onverschillig negeren. Het is vergelijkbaar met een kruik – die een aandenken is van een familielid die reeds is overleden – deze koester je, dat doe je allemaal. Daar mag niemand anders aan komen. Maar zo ga je niet met je lichaam om. Dat is nu een aards goed, een aards geschenk.

Het lichaam, beste vrienden, is een geschenk van God, en dit geschenk krijg je geen twee keer voor dit ene aardse leven hier. Nee, dat is....., dit heb je maar één keer.

Maar juist daarom zouden jullie moeten weten, dat het lichaam voor jullie meer waard is dan wat dan ook. Maar alsjeblieft, je moet het zo houden! Het is een genoegen, het is een voldoening, het is ook een geluk, dat jullie iets, een aandenken van jullie dierbare, die niet meer onder jullie kan zijn, dit wil zeggen fysiek niet meer hier kan zijn, maar via zijn aandenken. Het is ook voldoende, als jullie een aandenken hebben van jullie naaste, die niet meer bij jullie in de buurt woont, ja ergens - die is verhuisd naar een naburige staat, kort in de buurt, zeg maar naar Amerika. Ja, je weet niet en gelooft ook niet dat hij terugkomt, maar een aandenken heb je van hem, je houdt het allemaal. Het is een aards geschenk en dit koester je. Maar ik denk niet dat iedereen zo met zijn lichaam omgaat en het zo koestert en ervoor zorgt dat het niet beschadigd raakt. Want zo een voorwerp houdt je ook schoon. Als je je woonruimte schoonmaakt, maak je deze ook schoon en krijgt een specifieke plek in huis, en niemand mag er echt aan komen. Of is dit bij jullie niet zo? Wat ik in dit leven op aarde heb vastgesteld, zo is het toch.

Je kunt niet zeggen dat je je lichaam nu in een glazen kast moet zetten op een of andere manier – waar het een mooi plekje heeft, waar je het kan neerzetten of neerleggen en er alles aan doet dat niemand het kan aanraken, nee, zo is het niet. Nee, vrienden, dat zou niet goed zijn, want God heeft ieder mens hier op aarde zijn vrijheid gegeven.

En dit is niet anders. We kunnen ons vrij bewegen, maar we worden gewaarschuwd – gewaarschuwd voor alle kwaad. En dan moet je al voorzichtig zijn; dan moet je goed voor jezelf zorgen om je lichaam niet te verwonden. Of denken jullie dat dit niet nodig is?

En als hij gewond is, als hij door het kwade is aangesproken, dan is het ook niet erg, wanneer het kwade weer aan de kant wordt gezet, en dat het kwade weer uit zijn lichaam verdwijnt. Altijd daar, waar de volwaardige, goede, Goddelijke kracht verschijnt, daar verdwijnt het kwaad.

Dat is het eerste teken, dat mensen altijd krijgen. Ook als je nieuw was, en zou je nog niet tot deze gemeenschap behoren, en zouden we elkaar vandaag voor het eerst ontmoeten. Maar niet alleen wij, alsjeblieft, je hebt ook mensen in je leven ontmoet die je nog niet eerder hebt gezien, en je voelde meteen sympathie voor hen, je voelde meteen een openheid. Je wist niet eens wat het was, maar je voelde zo'n innerlijke vreugde en je voelde je goed. Je had vertrouwen in deze mensen en dat deed je goed. Omgekeerd was het ook goed voor hen dat de sympathie er meteen was.

Kijk, vrienden, dat is het eerste teken dat verschijnt en waar de mens meer aandacht aan zou moeten besteden. Want wij zijn geen... Hm, het lichaam is stoffelijk, hetgeen betekent dat het tot de materie behoort, het is gelijk aan de aarde en jullie hebben het hier gekregen. Maar hier is het leven, ja, en hier begint het leven ook pas – begrijpen jullie? -, het Goddelijke. Maar heeft de kruik gevoel? Wat willen jullie geloven? Heeft de kruik gevoel? Voelt de kruik wanneer ik deze nu in de hand heb? Ja of nee?

Aanwezigen: Nee.

Bruno Gröning: Nee, omdat het door mensenhanden is gemaakt. Maar iemand voelt het, en dat is God zelf. Dat hoort bij zijn koninkrijk, bij zijn aarde, tot deze aarde wat de mens daaruit heeft gevormd. Maar, vrienden, we hebben veel meer in ons, dat kunnen we zelf vaststellen. We hebben toch ons lichaam. En daarom zou ik nu ook kunnen vragen:

(aan vrouw 1:) Hoe voel je je in je lichaam? Wat is dit voor een gevoel? En?

Vrouw 1: Een goed gevoel.

Bruno Gröning: Wie heeft nog een kwaad gevoel? Niemand?

(tegen vrouw 2:) Voel je je nog slecht?

Vrouw 2: Ik kan het niet onderscheiden. Ik voel me prettig en ik neem aan dat dit goed is. *(ze lacht)*

Bruno Gröning: Oh, u neemt dit aan, dat het gevoel goed is?

Vrouw 2: Ja, ik geloof, dat dit goed is.

Bruno Gröning: U gelooft dit? Nee.

Vrouw 2: Jawel!

Bruno Gröning: Dit moet u zelf vaststellen, om echt in staat te zijn te geloven.

(tegen de aanwezigen:) Dit is het voornaamste, vrienden.

(tegen vrouw 2:) Ik vraag u: Hoe voelt u zich nu?

Vrouw 2: Goed.

Bruno Gröning: Ik vraag dit op deze manier, omdat men mij dit op de rechtbank ook zo voorhield. Ik zeg niets anders: How do you do?

Aanwezigen: *(lachen)*

Bruno Gröning: Heb ik dit juist uitgesproken: How do you do?

Man uit het publiek: Heel goed!

Bruno Gröning: Juist.

Aanwezigen: (*lachen*)

Bruno Gröning: Het is toch hetzelfde bij een begroeting: *How do you do?* Of: *Hoe gaat het met u?* Dat doen jullie toch allemaal.

(*tegen vrouw 2:*) Hoe voelt u zich zo op de eerste rij?

Vrouw 2: Momenteel voel ik me uitstekend.

Bruno Gröning: „Momenteel”, ja, vrienden, op dit ogenblik, dit is het moment. En als je dit ogenblik aan de kant zet, dit wil zeggen, jezelf aan de kant zet, en de gedachten uit het verleden weer in je opneemt en al het negatieve weer opneemt. Dan beangstigt je dit, je wordt onrustig en haalt je weer omlaag. Dat is het.

3

Kijk, als ik je nu een vraag stel:

(*tegen vrouw 2:*) Denkt u dat dit zo blijft? Ja of nee? Het een of het andere.

Dit duurt te lang. (*vrouw 2 lacht*) Denkt u dat het zo blijft, zoals u zich nu voelt?

Vrouw 2: Ja, voorlopig – voorlopig. (*ze lacht*)

Bruno Gröning: We hebben hier een heel goede instructie, beste vrienden. Wanneer jullie het gemeenschaps uur op deze manier houden dan komen jullie er zelf wel achter. „In eerste instantie!”

Vrouw 2: Ja.

Bruno Gröning: Geloof het dus nog niet echt. Ik zou zeggen: Dat bevalt me, hier voel ik me goed bij, en daar blijf ik bij. Hier laat ik me niet meer vanaf brengen. Kan komen wie wil. Dat is een heel goed gevoel waar ik me goed bij voel, en daar mag niemand meer aankomen.

„Voor nu, ja!” Denken jullie dat jullie voor mij moeten geloven of dat ik voor jullie geloven moet?

Vrouw 2: Nee, ik geloof voor mezelf.

Bruno Gröning: Ik hoef niet voor jullie te geloven, maar ik doe het wel. Omdat ik ervan uit ga, en zeg: Nou, wat weet de mens dan wel. Hoe onverschillig is hij. Wat vond hij van zichzelf, en van zijn lichaam? Hoeveel aandacht gaf hij eraan? Nou, hij is het niet anders gewend. Hij weet te weinig, en nu moet ik hem zoveel zeggen, en datgene, wat ik hem zeg, dat vraag ik hem steeds weer op te nemen. Dat komt Gröning niet ten goede, maar hem zelf.

In het verleden zijn er reeds mensen geweest die hebben gezegd: *Ik geloof pas dan als je mij het bewijs ervan geeft*. Hij had alles, hij had de beste, niet alleen tekens, maar hij had de bewijzen ervoor, dat het zo is. Kijk, het antwoord: „In eerste instantie ja!” Niet beschamend voor mij; leerzaam voor jullie allemaal, ook voor mij. Pijnlijk voor de mensen waar het om gaat. Wij trekken lering hier uit – jullie, maar ik vooral.

(tegen vrouw 2:) Heeft u het nu echt begrepen?

Vrouw 2: Ik heb het wel begrepen.

Bruno Gröning: Dus, jullie kunnen alleen leren van de fouten die jullie zelf gemaakt hebben of van de fouten van je naasten, zowel in het spreken als in het handelen.

Kijk, en daar is reeds de fout. Het is verkeerde informatie. Maar zo is de mens nu eenmaal, hij weet niet anders; niet alleen jullie, maar de meesten weten niet beter: *Hoe moet ik geloven, nu op dit moment gaat het goed met me, maar of het straks ook goed gaat?* Dat is de twijfel en zo veel.

(tegen vrouw 2) Dankjewel dat je me de waarheid vertelt.

Maar wat hebben we er nu al mee bereikt dat de mens open en eerlijk de waarheid spreekt? Het is de waarheid, wat ze zei, vind je niet? Ik geloof er in. Ze durfde te zeggen wat ze dacht. Ze put nog steeds uit een bron, en dat zei ze ook. Maar de gedachte die zojuist is opgenomen, is al waarheid, het goede zit er al in. Begrijpen jullie dit?

Vrouw 2: Hmm hmm...

Bruno Gröning: Hiermee kan men mensen heel gemakkelijk helpen. Ik ga niet te ver, maak je geen zorgen. Ik grijp niet te hoog want jullie zouden het achteraf niet begrijpen. Ik blijf op deze aarde en blijf zoals ik ben, hetgeen betekent dat ik jullie niet teveel kan vertellen. Wat ik te zeggen heb, is het belangrijkste. En deze basis begrippen wil ik jullie in eerste instantie geven, dit wil zeggen, jullie de waarde geven van het waarom, hoezo een gemeenschap, een gemeenschappelijk leven, gemeenschappelijk dit pad bewandelen, dat voor alle mensen bestemd is.

Maar eens moet er een begin worden gemaakt, en dat is goed. Dus! Zoals ik al zei, hier vinden jullie altijd de juiste leringen. Het is toch erg gemakkelijk.

(tegen vrouw 2:) Begrijpt u het nu?

Vrouw 2: Ja.

Bruno Gröning: (tegen vrouw 3:) Hebt u het ook begrepen?

Vrouw 3: Ja.

Vrouw 1: Ja.

Bruno Gröning: Ook begrijpelijk!

Josef Hohmann: Ja.

Bruno Gröning: Het is ook heel gemakkelijk te begrijpen. Dus, wees nu niet boos op hem of wellicht zoals personen...., alsjeblieft, ik neem de woorden helemaal niet in de mond, dat jullie zeggen: *Nou, die dwaze*, of wat weet ik. Ik ken dit soort mensen. Nee, maar wees dankbaar voor deze persoon die het deed, die het zo zei. Het is voor jullie leerzaam. God geve, dat u deze fout niet maakt.

Kijk, hoe opmerkzaam jullie moeten zijn – alleen al in het spreken, en in het opnemen van gedachten, die je niet ziet van een ander. Maar jij zelf, je weet zelf welke gedachten je hebt opgenomen. Kijk, daar komt die gedachte, en je weet niet waar vandaan. Als het een slechte gedachte is, dan is het gemakkelijk, dan komt deze gedachte van de kwade gedachtebron, is het een goede gedachte, dan komt deze van het goede, van de Goddelijke gedachtebron. Dat onderscheid zouden jullie vandaag reeds moeten zien. Maar waarom, in dit geval, waarom kan de mens nog niet geloven? Omdat hij altijd is misleid. Hij heeft zich nooit de tijd genomen om zich van alles te overtuigen; niet eens de tijd benut, om zich van zichzelf te overtuigen, dit wil zeggen, van zichzelf overtuigd te zijn. Hij heeft ook geen tijd, hoewel er tijd is. We hoeven alleen maar de tijd te gebruiken. Maar wie teveel slechte ervaringen heeft gehad die zegt: *Ach, dat kan ik niet zomaar geloven!*

Let wel, vrienden: Ik wil niet dat jullie goedgegelovig zijn, integendeel. Wat is jullie plicht? Het is jullie plicht, om jezelf van alles te overtuigen. Ten eerste is het je plicht om overtuigd te zijn van jezelf, te weten dat je eerlijk bent, te weten wie je bent, jezelf te kennen. Als je jezelf hebt herkend, nou, dan weet je meer, dan kun je ook je naaste herkennen. Je moet inmiddels hebben ingezien dat het kwaad je nooit goed heeft gedaan, dat je je hier nooit goed bij gevoeld hebt, alleen ongemakkelijk en dat het slecht voor je was.

Dus, jullie kunnen al heel goed het kwade van het goede onderscheiden, wat betekent dat je niets hoeft te weten over het goede, over God, of over goede gevoelens nog niet.

Wat mij betreft, prima! Maar jullie weten het zelf ook, dat het leven meer slecht dan goed was, dat jullie je eerder ongemakkelijk hebben gevoeld dan goed. Slechts zeer zelden waren jullie van vreugde vervuld. Enerzijds alleen door iemand te ontmoeten, en anderzijds door iets leuks of iets moois te hebben gezien – nee: iets goeds te hebben gezien! Daarvan hebben jullie genoten. Ook in een aards geschenk, dat wil zeggen, wat je als geschenk van iemand hebt gekregen. Mensen stralen bij vreugde. Hij is dan een heel ander persoon.

Maar jullie weten nog veel, veel meer, alleen had je nooit tijd voor jezelf. Jullie zaten achter jezelf aan en dachten geen tijd meer te hebben. Nee, jullie zeiden: *Ik moet dit, dat en dat doen; voor mij blijft geen tijd over, nee, nee. En daarvoor heb ik helemaal geen tijd.*

Dit alles, vrienden, zou niet zo moeten zijn. Jullie hebben de tijd, dit betekent dat we in een tijd leven, dit wil zeggen in het Goddelijke, die we moeten gebruiken, dat we het leven ook in deze tijd, in dit uur, ook in deze minuut niet mogen missen. Dat is exact: Ik spreek, en je hoort geen woord of zin. Als je maar een woord mist, begrijp je het niet, en deze zin heeft reeds een heel andere vorm en betekenis. Tja.

4

Als ik nu zinnen tegen je zou zeggen en een woord zou weglaten, dan zou ik jullie het onjuiste leren, maar als ik het woord eraan toevoeg, dan is het correct. Of ik zeg het en je hebt het niet gehoord, dan zeg je: *Ja, ik weet het niet, Gröning, U zei het zo en zo.* Zeg ik: *En het woord? Ja dat heb ik niet gehoord.* Ja, maar als de persoon nu aanwezig zou zijn, dan zou hij zeggen: *Ja, ik was net in gedachte.* Dat zou net hetzelfde zijn, als dat we het geluid via de bandrecorder, op band zouden opnemen – en nu is geen weergave. Als we het nu uitzetten, dat wil zeggen stopzetten, terugspoelen en weer willen horen wat er werd gezegd, wat er is opgenomen, dan horen wij het – maar dan is er weer geen opname. Je kunt maar één ding tegelijk.

Dus, vandaag moeten jullie, zoals ik in het begin al zei, leren van een technisch wonder. Dit wordt jullie ook zo weergegeven, hieruit een les te leren. En zo'n technisch wonder kunnen we gerust gebruiken. Maar we zouden ook moeten weten hoe we er gebruik van kunnen maken door mensen gelijktijdig lessen te leren, dit wil zeggen, zo te bekeren dat ze nu weten, waarom, hoezo, dit allemaal zo gecreëerd is, en hoe dit allemaal mogelijk was. Net zoals men zegt: *Tja, dat is helemaal niet mogelijk. Wat wil zeggen „geestelijk”? Wat wil zeggen „op het spirituele pad”?*

Hier in Rosenheim heb ik het vaak genoeg gezegd: Alles wat door mensenhanden is gemaakt, is gebaseerd op het spirituele pad. Ooit bestond het niet eens.

De mens had maar één gedachte in zich opgenomen. Het begon als volgt: hij was van goede wil, om iets goeds te creëren en dan streeft hij ernaar om het te doen. In de rust kwam de goede gedachte en deze nam hij op. En nu de wil om het te doen en hij zette deze gedachte om in de daad.

En zo lang heeft hij eraan gewerkt totdat het klaar was dit wil zeggen, datgene wat hij opnam, wat hij van plan was te doen, waarmee hij was begonnen, waar hij net bij was, ook met zo'n geluidsrecorder. Dit heeft veel jaren geduurd, veel werk gekost, en tegenwoordig kun je deze gemakkelijk massaal produceren – dat is duidelijk. Dus alles ligt werkelijk op het spirituele pad.

Als je je hier vandaag op je gemak voelt, en je zou slecht nieuws krijgen, dan zou je instorten. Wat heeft dit met je lichaam te maken? Wanneer hier iemand zou binnenkomen en je een slecht en verdrietig bericht zou brengen, dan zou de persoon dit met zijn lichaam opnemen en meteen verdrietig zijn. Net zoals de mens die met leugens is opgegroeid, of in dit leven niet anders gewend is dat mensen hem alleen maar onwaarheden vertellen, zodat hij geen vertrouwen meer heeft, geen zelfvertrouwen en ook geen vertrouwen meer heeft in zijn naasten. En als je hem dan ineens de waarheid vertelt, dan voelt hij zich beledigd.

Ik denk, dat jullie mij al lang genoeg kennen, om te weten dat ik iedereen de waarheid zeg. Of moet ik het anders doen? Moet ik gaan zeggen: *Oh nee, niet zo!?* Nee, vrienden, dit zou niet juist zijn. Of zou ik medelijden moeten hebben met jullie, niet alleen met u, maar met jullie allemaal. Nee, dat niet. Maar er zijn ook mensen die de waarheid niet kunnen verdragen. Het moet gezegd worden – hetzij zo of zo. En als die persoon, dit wil zeggen de aangesproken persoon, die men de waarheid heeft gezegd, zelf ook de waarheid spreekt, dan kan men hem alleen maar de hand schudden: *Bedankt daarvoor, dat je de waarheid spreekt*. Als het één keer is, zal het twee keer zijn, en als het drie keer is, moet je hem blijven pushen om het te doen. En zo kan men zich daadwerkelijk, ook op een persoon geestelijk instellen.

Geleid wordt de mens toch. Hij wordt altijd geleid, de vraag is alleen, waar staat hij zelf, (*tegen iemand die weggaat: goedenacht!*) of het nu slecht of goed is, of de mens die al mens horig is geworden, niet al onder menselijk leiderschap staat, waar de mensen in de war zijn, die geen van beiden meer weten. Ze nemen allerlei gedachten op en kunnen er niet mee omgaan, hebben iets gehoord, iets gezien en gaan dan dit, en dan dat vertellen, zonder daarvan overtuigd te zijn. Eerst de goedgegelovigheid en dan de onverschilligheid. En ten derde: Hij weet niet beter. Hij neemt het gewoon aan en geeft het door. Het is niet altijd gezegd dat hij slechte bedoelingen heeft, nee, hij is het zo gewend. En deze gewoonte, vrienden, moeten jullie loslaten!

- (tegen vrouw 2:) Beseft u dat ook, ja?
- Vrouw 2: Dat is duidelijk.
- Bruno Gröning: Dat is ook een domme gewoonte, zoals u daar antwoordde. Maar u was het niet anders gewend. *Voorzichtigheid, zeggen ze, is de moeder van.....?* Van...?
- Meerdere vrouwen: De porselein kast.
- Vrouw 2: De glazen kast.
- Bruno Gröning: ....*de porselein kast*. Ja, juist. Kennen jullie dat hier ook. Juist.

Wel, vrienden, ik denk dat ik jullie al meer mee op jullie weg heb gegeven om te weten. Allereerst moeten jullie weten, wat jullie zelf waard zijn, en vooral moeten jullie weten wat jullie je lichaam verschuldigd zijn. Wat jullie hebben verzuimd, moeten jullie inhalen. Daar kunnen jullie niet zonder meer om vragen. En jullie kunnen ook niet van jullie naasten verlangen dit voor jullie te doen. Jullie kunnen alles alleen maar verkrijgen. Hij kan je alleen maar adviseren, instrueren, alleen waarvan hij, de mens, overtuigd is.

Vraag: Ben je al overtuigd van jezelf? Ben je al overtuigd van je eigen lichaam? Hebben jullie al een deel van je schuld, de schuld voor jezelf afgedragen, weggewerkt? Heb je al een leuke tijd voor jezelf ingeruild? Dat moeten jullie zelf oplossen. Of alles vrij geven: Er zal iemand anders komen die je van je schulden zal verlossen. Geen geld-schulden, nee, niet die, dat gebeurt zelden, maar die schulden waar je jezelf mee belast hebt, of belast werd. Die moeten jullie zelf afgeven en niet meer terug verlangen. Anders ben je weer belast. Dus, wees hierin zeer nauwkeurig, en niet onnauwkeurig.

En nogmaals moet ik zeggen: Tot hier, denk ik, moeten jullie weten, hoe waardevol het gemeenschaps - uur voor jullie is. Niet één enkeling, maar jullie allemaal kunnen iets zeggen over de levenservaring die jullie reeds hebben opgedaan. Of niet? Anders is het zo gezapig dat men erbij in slaap kan vallen. Ik denk niet dat ik in een slaap – gemeenschap ben beland: *Ja, ja, dat is leuk, ik hoor hem zo graag. Ik zie het graag, ik hoor het graag*. En, hier kan men in slaap vallen. Misschien is dit ook een goed gevoel. Nee, vrienden, die de oren en de ogen niet openhouden, en nog niet kan onderscheiden wat goed of slecht is, is ook niets. Maar het kwaad, zoals ik al zei, dat hebben jullie geproefd.

Nu, terug naar het antwoord dat we kregen. Ha, als er geen verandering is, dan is er ook geen juiste houding. Begrijpen jullie waar ik heen wil?

Waar ik al heel lang ben, alleen jij moet nu volgen. Dit is jouw instelling. Iedereen heeft zijn eigen instelling. Nu rijst de vraag, en daarom, beste vrienden, is het echt belangrijk als ik vandaag vragen stel, mag ik dat?

Vrouw 4: Ja.

Bruno Gröning: Ja?

5

Bruno Gröning: Dus, stel jezelf nu eerst een vraag! Iedereen stelt zich een vraag toch? (*Bruno Gröning zwijgt kort.*) Zo, en nu zelf de vraag beantwoorden! Het klinkt raar, maar dat komt later wel.

(*tegen een van de aanwezigen:*) Ben je ermee bezig?

De aangesproken persoon: Nee.

Bruno Gröning: Ik geef jullie de tijd.

Stel een vraag alsof je de vraag aan je dierbaren zou stellen. Dus, jij, allemaal in één persoon, en meteen beantwoorden. (*Even is Bruno Gröning stil.*)

(*tegen vrouw 2:*) Heb je jezelf een vraag gesteld?

Vrouw 2: Ja, maar ik kon er geen antwoord op geven.

Bruno Gröning: Verplaats jezelf nu in de positie van iemand anders, iemand die het dichtst bij je staat! (*Bruno Gröning zwijgt even.*) Nou, heb je nu het antwoord?

Vrouw 2: Ja.

Bruno Gröning: (*tegen de aanwezigen:*) Wie is niet laf en zegt nu welke vraag hij zichzelf stelde en wat hij hierop antwoordde? Nou, wie is niet laf?

Vrouw 2: Nou ik wil het rustig zeggen.

Bruno Gröning: Alstublieft!

Vrouw 2: Ik heb mezelf afgevraagd of ik ooit in staat zou zijn om dit grote geloof op te kunnen brengen.

Bruno Gröning: Ja.

Vrouw 2: En zelf kon ik er geen antwoord op geven. Maar iemand anders zei: *Als je alles op een rijtje zet en volgens je geloof leeft, dan kun je alles bereiken waar je naar verlangt en wat je wenst.*

Bruno Gröning: Dus ik hoef geen vragen meer te beantwoorden, stel de vragen aan jezelf! Wat ze aan de ene kant zegt (*tegelijktijd vrouw 2: ik heb mezelf Eingestellt.*) verkeerd te hebben gedaan, heeft zij aan de andere kant goed gedaan. Kijk, het gaat allemaal vanzelf. Maar stel je toch vaker vragen! Ga voor mijn part voor de spiegel staan en zeg: *Hoe kon ik zo dom zijn? Waarom? (lacht) Ja, vrienden, dat zijn vragen, waar je mee te maken krijgt. Het antwoord krijg je altijd. Als je vanaf het begin zegt: Nee, dat is me te moeilijk, dat begrijp ik niet. Vraag jezelf af waarom dit zo is! En, denk nu eens terug: Hoe was het gisteren? Hoe was het eergisteren? Ja, eergisteren toen was het heel erg. Ja, er was deze en die, en er was dit en dat, en dat en dat te horen. Ja, in Gods Naam. Hou op! Nu komt er weer een gedachte. Ja, dat was tegenstrijdig, ik heb de hele nacht niet kunnen slapen. Zo zie je maar, je komt er vanzelf op.*

Jullie waren er zo aan gewend, dat anderen altijd jullie vragen beantwoordden. Jullie waren te lui om zelf na te denken, om het zo te zeggen, nietwaar? Jullie wilden niet – uit gewoonte: *Dat anderen het maar doen!* Wat als ze zichzelf altijd de vragen laat beantwoorden? Je hebt het prachtig neergezet. Of is het verkeerd?

Aanwezigen: Nee, het is goed.

Bruno Gröning: Is het fout?

Aanwezigen: Nee, het klopt.

Bruno Gröning: Nee. Kijk, als we nu de mens... (*tegen een van de aanwezigen: Oh, sorry!)* opzij zetten en zeggen... Nee, ieder mens is waardevol, iedereen, in alles, maakt niet uit hoe hij is. Hij heeft zijn goede maar ook zijn slechte kanten, zoals men zegt. Maar juist omdat de mens weet dat hij ook zijn slechte kanten heeft, waarom nemen jullie die niet van hem weg? Eenvoudig omdat jullie dit niet kunnen, en dan *Bruno Gröning opent hoorbaar de deur en sluit deze weer.) Vergeet het maar, ik doe niet meer mee met jullie! Nee, waarom niet? Gaat het zo niet in het leven: Met die of met die wil ik niets meer te maken hebben. Was dat niet zo? Vraag dit jezelf eens af: Was je zo niet? Als je een persoon niet aankon – klaar!*

Vrienden, dit zijn vragen die me bezig houden, dat wil zeggen, om je te vertellen dat je niet zo... Hoe zou ik het zeggen, te lui om te denken, dat is verkeerd, je kunt niet denken, je kunt alleen maar gedachten opnemen. Maar dat jullie gebrek aan energie

hebben en dan niets kunnen opnemen, dat begrijp ik. Maar juist daarom, zeg ik terecht, moeten jullie eenvoudig energie opnemen.

Dus, dit is de waarheid, overtuig jezelf, alstublieft! En wees niet te goedgelovig als iemand iets vertelt, dat jullie dit dan meteen moeten geloven. Jullie hebben de plicht, jezelf van alles te overtuigen, allereerst overtuigd zijn van jezelf, en dit ook voelen aan je eigen lichaam.

(tegen vrouw 2:) En, hoe voelt u zich nu?

Vrouw 2: Nog steeds prima. (ze lacht)

Bruno Gröning: Altijd nog prima?

Vrouw 2: Ja. (ze lacht)

Bruno Gröning: Vraag: Denk je dat dit zo zal blijven? Ja...

Vrouw 2: Ja.

Bruno Gröning: ...of niet?

Vrouw 2: Ja.

Bruno Gröning: Waarom? Waarom denk je dit zo plotseling?

Vrouw 2: Omdat ik er van overtuigd ben dat als ik blijf geloven, het niet anders kan.

Bruno Gröning: Hmm, hmm... verlies je geloof gewoon niet!

Vrouw 2: Want mijn eigen kracht, geeft mij de activiteit en dat blijft zo.

Bruno Gröning: De eigen kracht niet, dat is de goede kracht. De Goddelijke kracht, die is constructief en de kwade, duivelse kracht is destructief. En je kunt deze destructieve kracht ook nog via mensen krijgen. Jullie weten dat kan ook zo zijn. En dan verlies je kracht, dan verlies je veel, en kun je niet opnemen, zoals ik reeds zei, en dan word je uiteindelijk een zwakkeling.

Ja, zoveel zelfkennis moet een mens hebben en niet op één persoon vertrouwen en zeggen: *Die ene persoon moet maar alles doen*. Ik heb andere manieren, dat wil zeggen, manieren om je vrij te maken, zodat je niet gestoord wordt. En ik doe veel, veel meer voor jullie, dat weten jullie niet eens. Waarom? Omdat je jezelf niet kent, je hebt geen aandacht aan jezelf besteed, je hebt niets voor jezelf gedaan. Ja dan kan er niets gebeuren, dan herken je niets.

Dan gaat dat allemaal zo laks, hierbij kun je echt in slaap vallen.

(*tegen vrouw 2:*) Dus u denkt nu veel meer voor jezelf te gaan creëren?

Vrouw 2: Ik denk het wel.

Bruno Gröning: Vergeet....(*onverstaanbaar*)

Vrouw 2: Maar het leven is altijd zo geweest, ...

Bruno Gröning: Ja?

Vrouw 2: ...als ik erin geloofde.

Bruno Gröning: Als je erin geloofde.

Vrouw 2: Ja, als!

Bruno Gröning: Wie verging het niet zo?

Vrouw 2: Wat blijft U?

Bruno Gröning: En als men het geloof – wie verging het niet zo? – en als men het geloof verloren had....

Vrouw 2: (*tegelijktijd*) Ja, toen ging het alleen maar bergafwaarts.

Bruno Gröning: .... Ging het beter of slechter?

Vrouw 2: Nee het ging slechter.

Bruno Gröning: Slechter! Maar als jij....

Vrouw 2: (*tegelijktijd*) Omdat hij ervan overtuigd is.

Bruno Gröning: .... zich luchtkastelen gebouwd en het mooiste gekozen, dat moest en zou je hebben, en kwam hier niets van, dan was je teleurgesteld. Het was je eigen schuld. Kijk: bouw geen luchtkastelen, en niet zeggen: *Ik moet dat hebben*, ... nee! Als je zegt: *Ik zal het hebben, dan zal ik het bezitten*, voor mijn part ook het mooie, - laten we nog helemaal niet praten over het goede, want het goede is altijd dat, wat de mens persoonlijk aangaat, maar wat om hem heen is, dat kan ook als mooi worden omschreven – dan dient de mens tegen zichzelf te zeggen: *Ik zal het hebben, als ik er alles voor doe, als ik tot zelfbewustzijn kom, als ik voor mijn lichaam zorg, het in werking zet, en tot rust breng en al het goede, dit wil zeggen goede gedachten opneem, en deze dan in de daad omzet – alles!*

Was het duidelijk? Zeggen! Zeg het, als je het niet hebt begrepen! Dan zeg ik het nog eens, dan begin ik weer bij de eerste les.

Maar ik denk dat jullie het nu wel hebben begrepen, of niet? Wie heeft het niet begrepen? Ik vraag, om voorzichtig te zijn!

(tegen vrouw 2:) Dus! En zo was je altijd al in het leven, ben je daarvan overtuigd?

Vrouw 2: Ja.

Bruno Gröning: En als u het weer had vergeten, dan was het weer gebeurd.

Vrouw 2: Dan was het gebeurd.

Bruno Gröning: Juist.

Wie is het niet zo vergaan? Nou? Wie is het niet zo vergaan?

Ook wanneer een goed mens, een goedhartig persoon bij je kwam, hij wilde je niet alleen maar troosten, medelijden met je hebben, nee, hij zei: *Verman je, zo erg is het niet! Ach, dat gaat wel weer over.* En wanneer u dit niet wilde horen, en er geen aandacht aan gaf, niet het gevoel had, dat hij wilde helpen, dan had je je geluk aan de kant geschoven. Dan ging het over. *Nou, dan niet dan.* Ook dit heb je al in je leven gedaan: *Zo niet, dan niet, dan geen verraad; hij moet maar zien hoe het verder gaat.* Precies. Dan moet hij er de les uit leren, dat wil zeggen zijn eigen conclusies trekken. Dat is duidelijk.

6

Dus, heb je dit tot nu toe goed en correct begrepen? Wie heeft het nog niet begrepen? Meld je! Wees eerlijk, vertel de waarheid!

(tegen man 1:) Heb jij het begrepen?

Man 1: Ja.

Bruno Gröning: Hoe heb je het begrepen?

Man 1: Ja, ik heb het zo begrepen dat de mens....

Bruno Gröning: Al met al, wat ik tot nu toe heb gezegd!

Man 1: .... Zelf de kracht moet krijgen, nietwaar? Dat ik de kracht krijg en dat ik het doe.....

Bruno Gröning: (terzijde: *we willen om twaalf uur stoppen.*) Dat wat?

- Man 1: Dat hij zichzelf de kracht geeft, doorzet...
- Bruno Gröning: Dat het aan de persoon zelf ligt, of wat?
- Man 1: Nee, nee, dat hij meedoet.
- Bruno Gröning: Of dat het aan de ander ligt? (*onverstaanbaar*) Klaar!
(*tegen vrouw 5:*) Heeft u het begrepen?
- Vrouw 5: Het hangt altijd van ons af, van mezelf.
- Bruno Gröning: Hoe bedoelt u?
- Vrouw 5: Het is altijd aan mij of mij de situatie wordt ontzegd waarin ik mij bevind.
- Bruno Gröning: Ja, het hangt niet af van je naaste, maar van jezelf. Wat jij binnenkrijgt, wat jij op je neemt, dat heb je. Zou je altijd het goede accepteren en het kwade opzij zetten, dan zul je ook altijd het goede hebben.

Ook als je door het kwaad aange..... je wordt door het kwaad aangevallen, altijd! Dat is onvermijdelijk. Of denk je dat ik dit allemaal dragen kan? Ik neem het gewoon niet aan. Ik zeg: Leg dat vuil aan de kant! Eens krijg ik ook daar tijd voor, om het vuil op te ruimen. Maar ik kan niet, meteen als het vuil er is, het vuil nemen en dan weer het goede nemen; dat gaat niet. Het goede kan ik dan niet verwerken. Dus gooi het vuil aan de kant! Net zoals het vuil in jullie vuilnisbak: Hier deponeer je het vuil, en iemand komt en ruimt dit vuil later op. Precies hetzelfde. Je komt hem een beetje tegemoet, door meestal de vuilnisbak voor de deur te zetten. Maar verzamel het vuil daar, waar het hoort.

(*tegen vrouw 1:*) Je rommelt toch niet in de vuilnis, in het vuil, of wel, graaf je hierin?

- Vrouw 1: Nee.
- Bruno Gröning: Maar om precies te zijn, praktisch wel. Steeds weer verdraag je het vuil, het kwaad. En dit zijn de gemene daden, die de mens zichzelf aandoet. Waarom denk je dat ik zo spreek, waarom ik dit tegen je gezegd heb? Niet alleen tegen u, maar tegen iedereen?
- Vrouw 1: Zodat we dienovereenkomstig kunnen beginnen te handelen....
- Bruno Gröning: Ja, vertel maar rustig.....
- Vrouw 1: ..... en het beter zullen doen.

- Bruno Gröning: ....onbevangen. Ik ben toch zo'n klein menskenkind, dus je kunt rustig tegen me praten, zonder schaamte, zonder hier complexen te krijgen of zo.
- Vrouw 1: Zodat we ons best doen, ...
- Bruno Gröning: Ben ik nog niet heel klein?
- Vrouw 1: ....op het hogere pad te komen.
- Bruno Gröning: Ja, zodat u er alles aan doet. Denkt u dat dit juist is?
- Vrouw 1: Ja.
- Bruno Gröning: Ja? Zou je dit willen? Het zou toch fout zijn, jullie allemaal bij de hand te nemen en te zeggen: *Hier, kijk uit, ga!* Alsof je een hond aan de lijn doet en zegt: *Je moet nu hier zijn!* Dat zou toch helemaal niet goed zijn, dat is toch geen vrijheid? Maar denken jullie dat dit goed is?
- Vrouw 1: We moeten het leren, maar we moeten het zelf doen.
- Bruno Gröning: Natuurlijk, jullie moeten het volgen, het goede volgen, dat wil zeggen, het goede navolgen, wat we allemaal moeten doen, waartoe we behoren. Dat moeten we doen. Dat is ieder mens zichzelf schuldig. Indien hij gewoonweg niet volgt... Wie niet kan worden geadviseerd, kan niet....?
- Aanwezigen: ....helpen.
- Bruno Gröning: ...Helpen. Dus: Ik denk niet dat mijn advies slecht is. Als jullie geloven of nog niet geloven kunnen, prima; dan is het jullie zaak.

Precies dat ook, beste vrienden, denken jullie altijd weer, dat het noodzakelijk is, dat ik persoonlijk moet verschijnen. En jullie weten in de tussentijd niet wat je moet doen. Dan houdt je je bezig met anderen, eerder meer met irrelevante dingen, zodat je zelfs door dit te doen, jezelf vergeet, dat je ook geen aandacht aan je lichaam schenkt – niets van dat alles. Ja, dat is ook niet het juiste. Ook hier, deze overtuiging dat ik er altijd bij aanwezig dien te zijn, is onjuist. Ik heb toch twee jaar geleden eens gezegd: En wanneer ik maar één maal per jaar kom, dan is dat veel. En als ik alleen maar vandaag hier ben, dan is dat voldoende. Het zou voldoende moeten zijn voor mensen wanneer ze het goede voor zichzelf al hebben begrepen en hier aan vasthouden en hierbij blijven.

Het is reeds twee jaar geleden, sinds ik dit zei.

(Bruno Gröning terzijde tegen een vrouw die de ruimte wil verlaten: zal ik sluiten? Niet binnengekomen? De vrouw: Ik kom terug. Bruno Gröning: Ja.)

Bruno Gröning verder: Het is ook niet nodig. Hier, voordat ik Oostenrijk binnenreed kreeg ik van onze vriend Bavay een oud bericht. *(tegen Erich Bavay:)* Heb je het hier al voorgelezen?

Erich Bavay: Nee, Ludewig heeft het immers meegenomen.

Bruno Gröning: Ik heb het! *(Erich Bavay lacht)*

Alleen al uit dit bericht, vrienden, blijkt, uit één enkel bericht, dat de aanwezigheid, dit wil zeggen, de aanwezigheid van mijn lichaam, helemaal niet nodig is en dat de mens die gelooft het goede kan ontvangen en niet alleen voor zichzelf maar ook voor zijn naaste. Laten we dit meteen als een les nemen. En ik zal zo meteen horen en vaststellen of en in hoeverre jullie dit hebben begrepen na het voorlezen.

Wie is een goede lezer? – Hij heeft het zelf opgeschreven.

7

Erich Bavay leest voor:

Berlijn-Frohnau, 17 september 1957

Bruno Gröning: Goed opletten!

Erich Bavay leest verder:

Geachte heer Gröning, neem mijn oprechte dank aan, die uit de grond van mijn hart komt, want mijn vrouw was geestelijk erg ziek. Ze sprak erg verward, en gooide alles uit het raam. Ze was in diverse klinieken, maar het kwam steeds terug. Na mijn brief, die ik u heb geschreven, ging het op een dag beter, dermate dat je er vandaag niets meer van merkt, ze is weer zoals vroeger.

Dus nogmaals, beste heer Gröning, mijn oprechte dank voor de ongelooflijke hulp die u mij hebt gegeven. Ik weet helemaal niet hoe ik u moet bedanken. Waar alle medische hulp niet hielp, daar heeft u geholpen, mijnheer Gröning! Nu kijken we weer in de toekomst met vertrouwen in God, want het is een wonder wat mijn vrouw is overkomen. Neem alstublieft dit kleine geschenk aan als oprechte dank van mijn familie.

Op een nacht werd ik wakker met vreugde in mijn hart. Ik wist meteen, dat u, mijnheer Gröning, met mij over Plochingen sprak en ik dankte God en smeekte voor het herstel van mijn vrouw.

Ik wil deze brief afsluiten en wens u en uw familie het allerbeste en alle goeds!

Van Ganser Harte

Uw Rudolf Redwanz

Berlijn-Frohnau, Invalidensiedlung 2

- Bruno Gröning: *(tegen vrouw 2:)* Wat heb je ervan geleerd?
- Vrouw 2: Zijn geloof was zo sterk, dat dit zich op het fysieke welzijn van zijn vrouw heeft overgedragen.
- Bruno Gröning: En wat had deze vrouw?
- Vrouw 2: Deze vrouw was op de een of andere manier belast.
- Bruno Gröning: Ja, „op de een of andere manier”, dus...
- Vrouw 2: Ja, ziek.
- Bruno Gröning: Het werd duidelijk hoe. Toen u dat hoorde. Wij doen niets anders dan ons beperken tot datgene wat deze goede man heeft geschreven. En laten we geloven dat het de waarheid is; ik denk niet dat hij de onwaarheid heeft geschreven.
- Vrouw 2: Waarschijnlijk was ze zichzelf niet meer..., en had zij zichzelf naar mijn mening niet meer zelf in de hand.
- Bruno Gröning: Nou, zeg het maar heel erg duidelijk!
- Vrouw 2: Ze gooide alles uit het raam, schrijft hij.
- Bruno Gröning: Ja, wat is dit voor iemand? Hoe zou je dit noemen?
- Aanwezigen: *(gemompel)*
- Vrouw 2: Ja, deze mens is geestelijk een beetje ....verward, nietwaar?
- Bruno Gröning: Je zegt „een beetje” , jij bent goed!
- Aanwezigen: *(gelach en gemompel)*

- Bruno Gröning: Ja, ja ..., ja of nee, alstublieft, bent u de expert? Weet je, als ik alles pak en hier uit het raam gooi, wat ben ik dan?
- Aanwezigen: Gek, toch? Gek.
- Vrouw 2: Je zou ook verward kunnen zeggen.
- Aanwezigen: *(gemompel)*
- Bruno Gröning: Nou ja, waarom zeg je dit niet meteen? We willen ons beperken tot deze paar woorden, of zou je het anders willen zeggen? Wie zou het anders zeggen?
- Vrouw 2: Ik zou het niet als gestoord willen noemen.
- Bruno Gröning: Ja, ze is gek. Wat bedoel je met gek?
- Vrouw 6: Wijkt af van.
- Bruno Gröning: Hoe bedoelt u?
- Vrouw 6: Ze is zichzelf niet meer.
- Bruno Gröning: Ik wil het zelf laten zien; ik wil...Wat bedoel je met verward, wat betekent het woord verward voor jou? *Hij is verward*. Goed, en waar horen de meest verwarden thuis? En wat zegt jou dit? Dat is toch alledaags..
- Vrouw 7: In het sanatorium.
- Bruno Gröning: Hoe bedoelt u?
- Aanwezige: In een psychiatrische inrichting.
- Bruno Gröning: De een zegt: „in een psychiatrische inrichting”, dan hoor ik „krankzinnigen gesticht”. En, wat vind jij van een gestoord persoon?
- Vrouw 2: Ja, deze moet weer normaal worden...
- Bruno Gröning: Hoe bedoelt u?
- Vrouw 2: ...zodat de gestoordheid weer wordt opgelost, toch? Weer tot het normale wordt teruggebracht.
- Bruno Gröning: Nee, nee, nee, nu , niet nu; hiervan gaan we nu niet uit. Uit gaan van mensen die zeggen: *Die is gek, die is niet normaal*. Of zeggen: *Die is helemaal gek, die is volledig gestoord*. Dat zijn benamingen, dat zijn alleen maar uitdrukkingen van mensen: *Gek!*

Nee? Wat jullie bedoelen met gestoord: Jullie weten, die is niet helemaal helder. Of zoals jullie ook zeggen: *Dat is een idioot*, dit zeggen jullie ook. *Hij is niet normaal*.

We hoeven alleen maar het woord goed te begrijpen: gek. Maar ik wil er niet teveel over vertellen. Hij is echt verward, en het is niet moeilijk en ook niet erg, zo iemand te helpen, als hij verward is geraakt door mensen. Jullie kunnen ook verward raken. Jullie zijn al verward geraakt op jullie plek, waarop God jullie geplaatst heeft. Waarom? Alleen al daarom, omdat jullie mens-horig zijn geworden, en niet meer God-horig. En als je nu God-horig wordt, kom je langzaam weer terug op je plaats, begrijp je? En daarom is het zo gemakkelijk, zo gemakkelijk om deze persoon weer terug te leiden naar de juiste plek. Mocht het slechts een op zichzelf staand geval zijn, het kan inderdaad een afzonderlijk geval zijn, wie weet waarom, hoezo, waarom dit zo is. Nee, maar er zijn meer van dit soort gevallen.

Dus, wat jullie nu goed moeten begrijpen, want de betekenis ligt in het woord, dit wil zeggen, ook het weten en ook de vaardigheid. Dit zegt al alles. Maar dit zou de mens dienen te weten. Niet zo: *een gek behoort in het gekkenhuis, in het sanatorium*. Nee, omdat jij, beste medemens, dit hebt vastgesteld, dat hij gestoord is. Vraag: Wie heeft hem gestoord gemaakt? Nou? Zoals jullie praten. Maar wie heeft dit gedaan? Wie heeft hem in de war gebracht, dat hij uiteindelijk niets meer van zichzelf weet, dat hij in deze verwarring is beland en alles uit het raam gooit?

Nou, omdat.... Deze vrouw werd geholpen omdat hij, de man, geloofde - wat mooi! Maar hoe sterk moet toch het geloof zijn. En zegt jullie het woordje geloof, weten jullie dat, wat dit jullie vertelt? Een zakenman gelooft ook in een goede zaak, toch? Dat hij goede zaken zal doen. Maar er zijn er zoveel; iedereen heeft zijn geloof, of meerdere, niet slechts één.

Maar heb je hierin het ware geloof? Wat jullie zelf betreft, wat jullie nodig hebben, of jullie ook geloven dat jullie werkelijk God toebehoren? *Nou ja, dat heeft men ons geleerd. Dat vertelt ons de religieuze les, de bijbelstudie, ja, die zeker. Ja, dat kan wel, maar ik heb God nog niet gezien. Maar bij ons is het zo: Wij gaan naar de kerk, wij geloven, wij bidden immers ook. Wij zijn gelovig, wij zijn Christenen* – en nog veel meer. Dat alles, vrienden, dat zegt niets.

Nu denk ik dat ik jullie iets heb meegegeven op jullie weg, zodat jullie weten, wat het betekent en hoe men het moet begrijpen en hoe men kan helpen. Zouden jullie het hebben geloofd als jullie iemand in jullie buurt hadden die gestoord is, die zijn plek

niet meer weet? Nou, zouden jullie dat geloven? Ja of nee?

(tegen man 1:) Zou je erin geloven? Spreek de waarheid: Ja of nee?

Man 1: Ja, dat zou ik doen, denk ik.

Bruno Gröning: Wat zeg je?

Man 1: Ja, dat zou ik geloven.

Bruno Gröning: Je zou hem weer in orde krijgen, nietwaar?

Man 1: Ja, dus, meehelpen.

Bruno Gröning: Als in uw woonruimte een meubelstuk verplaatst zou zijn (*hij verschuift hoorbaar een stoel*), je weet, dat is de plek, beweeg dan niet zo. (*hij stoot hoorbaar tegen de stoel*). Begrijp je? Nee, zover hoeft je niet eens te gaan; al van veraf: *Wie heeft dit nu weer gedaan? Dat staat niet op z'n plaats*. U zet alles meteen weer op z'n plek.

Vraag: Schep je ook meteen orde in jezelf? Of denk je dat je meteen orde kunt scheppen bij je naasten? Ja of nee?

Aanwezigen: (*Gemompel*)

Bruno Gröning: Natuurlijk moet hij volgen, natuurlijk moet hij alles doen, omdat je het goede wilt. Dan kun je geloven. Als je hem kunt overtuigen, dat je ook al eens van je plek bent afgedwaald, dat het kwaad ook jou daar te pakken had, dat je niet langer meer het vaste, vastberaden pad bewandelde en reeds in het moeras was beland, dan zul je iedereen waarschuwen. Als hij niet luistert... Maar je waakt en zegt: *Nu zal ik er voor zorgen dat hij daar niet verdrinkt, zoals ik dat bijna was*.

Dus helpen kun je altijd, als je weet hoe je zelf hulp nodig had, dat je ervaring hebt opgedaan en dat je hulp hebt gekregen en daardoor ook verlossing hebt ervaren. Dit betekent dat de mens zich vrij voelde van het kwaad. Dat zou toch niet zo moeilijk moeten zijn om te begrijpen.

Nu nogmaals ter instructie... (*tegen Erich Bavay*). Dus, dit heb ik destijds van jou gekregen en door heel Oostenrijk met me megedragen. En ik heb er hier nog een, die heb ik uit Midden-Duitsland. Lees gerust wat sneller!

Erich Bavay leest voor:

Succesbericht

Op 5 oktober 1958 verklaarden de heer Otto Teichmann en mevrouw Anna Teichmann uit Hameln, Gertrudenstrasse 18 het volgende:

Vele jaren geleden leed ik, Anna Teichmann, aan diverse kwalen, die mijn lichaam hadden belast. Zodoende moest ik in de jaren 1929 tot 1935 diverse zware operaties doorstaan. De laatste operatie diende om de restanten te verwijderen van een buiten baarmoederlijke zwangerschap. Deze werd uitgevoerd in het jaar 1934 in de polikliniek van professor Martius in Göttingen.

Toen ik na de operatie uit de narcose wakker werd, waren beide benen verlamd. Ze bleven 14 jaar lang verlamd, tot 28 september 1949. Gedurende deze tijd kon ik enkel in een rolstoel worden gereden. Er zijn geen woorden voor wat ik door deze jaren heen heb geleden.

Toen hoorden wij in het jaar 1949 iets over de lezingen van Bruno Gröning. Mensen die plotseling bevrijd waren van hun kwalen. Mijn man die de hoop nooit had opgegeven, won inlichtingen in. Hij had het geloof en het vertrouwen, want hij zei vaker: „Er zal nog een keer een wonder geschieden. Je wordt door Gröning geholpen!” Ik geloof er vast in. En uiteindelijk: wij moesten naar Gröning.

De mogelijkheid deed zich voor, mij in mijn rolstoel in een busje te vervoeren naar Rosenheim, waar Gröning een voordracht hield op de Traberhof. Mensen stroomden vaak met duizenden naar de Traberhof. We hadden geluk want op 28 september 1949 hoefden we maar een paar uur te wachten. Met ons waren er die dag maar zo'n 100 mensen daar in de ruimte.

Eindelijk konden we naar hem toe. Hij sprak over God, over geloof en over mensen. Ik herinner me de woorden die hij toen sprak: „Alstublieft, sta op, u kunt lopen!”

Ik voelde de kracht en had het vaste geloof. Ik kon opstaan en lopen. De stokken vielen weg. Hoewel het in het begin traag ging, want het bloed, dat in mijn benen schoot moest eerst goed circuleren. Ik liep, ik was vrij, wij dankten God. Wij waren maar drie kwartier met de heer Gröning samen geweest. Ik ging zelfs met mijn man terug naar het treinstation, die nu de lege rolstoel duwde. We reisden naar Hameln. Een dag later reisde ik met familieleden voor vier weken naar Osnabrück. Na terugkomst uit Osnabrück ontmoette ik mijn arts, Dr. Schmidt, uit Hameln die mij gezegd had, dat medici in mijn geval mij niet meer konden helpen. Hij gaf toe, dat dit de enige manier was. Dr. Labenzke, technisch specialist en adviseur voor het

weekblad „Das Neue Blatt” in Hamburg, sprak met Dr. Schmidt over mijn zaak en nam daarna mijn eigen verslag, over alles wat er was gebeurd, schriftelijk over, voor zijn feitelijke verslag over Bruno Gröning in „Das Neue Blatt”. Nadat ik door Goddelijke Hulp was genezen, heb ik nooit meer een tegenslag of terugval ervaren. Mijn man en ik zijn overtuigd van de waarheid en wij geloven. Het is de zuivere waarheid. Ik heb van God door Bruno Gröning mijn gezondheid terug gekregen en voel me tegenover God eeuwig verschuldigd.

Springe, 6 oktober 1958

Anna Teichmann, Otto Teichmann

Tweede CD

1

Bruno Gröning: Het zou wonderbaarlijk zijn, als zo'n rapport altijd aan jullie zou worden voorgelezen, klopt dit? Wie zegt *nee*? Zeg het maar! Zegt niemand *nee*? Dus willen jullie altijd van deze berichten horen? Ik vraag jullie, vrienden: wie heeft deze mensen onderwezen? Jullie waren toch maar in één ruimte, jullie waren erop voorbereid. Zoals jullie konden horen, geloofde de man hier al lang in en ook zijn vrouw had haar geloof niet verloren. Hadden jullie gedacht dat hier een persoon die veertien jaar lang een verlamd lichaam had, weer zou worden genezen? Spreek openlijk: als ik met mijn vinger naar je wijs, zeg dan ja of nee!

Vrouw 2: Nee

Vrouw 1: Nee

Bruno Gröning: Een beetje harder!

Vrouw 5: Ja, en nu dacht ik dat zoiets...

Bruno Gröning: Ik wil niets meer horen. Ja of nee? Hadden jullie dit gedacht, voordat jullie hierheen kwamen, dat stuur ik vooraf. Ja of nee?

Vrouw 5: Nee

Meerdere aanwezigen achter elkaar: Nee.

Bruno Gröning: Zeg het maar rustig, spreek het uit! Het nee wil ik horen.

Verdere aanwezigen de een na de ander: Nee.

Bruno Gröning: En wat heb ik voor u gedaan? Ik geloofde erin. Dat heb ik voor jullie allemaal gedaan. Wat moet ik doen als ik zo iemand voor me heb? Ook als u zich in deze positie bevond. Ik denk van wel, maar je vraagt je af of je jezelf hebt voorbereid om het echte geloof nu te aanvaarden. Kijk, daar is alles opgelost en daar gaat het om. Zonder voorbereiding gaat het niet, is niets te willen. De mens verwerpt het eenvoudig, hij gelooft niet. Hij gelooft niet eens in zichzelf, hij gelooft niet eens in het goede dat hij nodig heeft voor zichzelf, voor zijn lichaam. Dat is een beetje voorbereidend werk dat wil zeggen, zoals ik voor jullie moet geloven en ook altijd moet geloven. Maar of ik dit, mijn vaste geloof, waarvan ik overtuigd ben, ook kan gebruiken, dat is een vraag, een vraag in deze tijd waarin we samen zijn. Dat is de vraag.

Jullie slapen. Jullie slapen letterlijk. Jullie zijn gemakkelijk, zoals jullie gewend zijn. Als het jullie niet bevalt, dat ik jullie de waarheid vertel, dan kan ik gaan, ik vind het niet erg. Maar ik moet jullie de waarheid vertellen. Het ligt aan jullie zelf, niet aan Gröning. Ik ben er altijd op ingesteld, ik ben erop voorbereid, ook als ik kom. En nu ik hier ben, ben ik er des te meer op voorbereid. Ik kan niet komen zonder voorbereiding. En ik vraag en bid ook voor jullie, zodat jullie het geloof, het daadwerkelijke geloof aanvaarden, zoals jullie het nodig hebben voor jullie verdere leven, voor jullie eigen lichaam, dat God, niet ik, voor jullie bedoeld heeft! Dus dat betekent absoluut het Goddelijke aannemen. Dat is waar het om gaat.

Heel erg bedankt dat jullie mij de waarheid hebben verteld! Als iemand *ja* had gezegd, dan had ik jullie nog meer kunnen vertellen. Bedankt daarvoor.

Vraag: Zouden jullie vandaag kunnen geloven?

Meerdere aanwezigen: Ja.

Bruno Gröning: Vandaag zouden jullie erin geloven. Waarom? Omdat jullie iets over jullie zelf hebben meegemaakt, gezien of gehoord en ook over het lichaam van jullie naasten: *Ah, er is nog iets anders, er is nog iets specifiek waar we niets van wisten, waarin we nog nooit geloofden.* Kijk, maar hier moesten we de mens eerst naar toe leiden!

Welnu, nu weten jullie wat de bedoeling is van dit uur, vandaag en altijd. Het is altijd vandaag. Als je aanwezig bent, is het altijd vandaag voor jou. Bent u niet aanwezig, ja, dan leef je terug. Dan komen jullie weer in de Dallas¹, dan kom je weer in het zware, dan wordt je overmand door de melancholie waar je ooit mee besmet was.

---

¹ Dialectuitdrukking uit het toenmalige West-Pruisen. “Dallas” (ook “Dalles” hetgeen betekent ongeluk, armoede, nood en ellende.

2

Ik wil jullie een klein, kort verhaal vertellen, maar een waargebeurd verhaal: Een persoon, die alleen terugdacht, dat wil zeggen, als hij 's avonds naar bed ging (het is een meisje) en terugdacht (ik praat nu zo dom, zoals jullie altijd praten. Ik zeg dom, het is dom gesproken. Jullie kunnen niet denken, maar meteen), ze dacht terug aan het verleden, aan die zware, aan die vreselijke tijd. En dan dacht ze verder terug aan die mooie tijd van haar jeugd, hoe ze met haar ouders, met haar broers en zussen, met familie en bekenden bij elkaar was. *Het was geweldig*. Ja, en dan weer terug naar die slechte tijd. Die slechte tijd heeft alles weggevaagd: *Ja, en waar zijn ze? Leven ze nog? Wat zou er met hun gebeurd zijn?* En zoveel meer. En zodoende verviel ze in droefenis, verviel ze in het kwade, omdat ze zich met het kwade had bezig gehouden. En wat gebeurde er gedurende de nacht? Zodat ze niets meer kon bewegen van haar lichaam! De manier waarop ze was gaan liggen, op haar rug liggend, zo lag ze nog steeds in de ochtend. Toen ze wakker werd, kon ze niet opstaan, kon ze nauwelijks praten. Alles was verlamd. Dus ze had zichzelf vergeten, verbonden met het kwaad. En deze boze gedachtenwereld beroofde haar van de kracht van haar lichaam, omdat ze kracht en energie nodig had. Die had ze opgebruikt en nu kon ze niets meer opnemen. Tengevolge hiervan kon ze ook geen ledematen meer bewegen, niets! Zelfs niet zoals ik hier nu mijn duim beweeg; helemaal niet. En zo ligt dit mensenkind, dat wil zeggen, meer dan tien jaar, zonder zich te kunnen bewegen.

Zegt jullie dit niets? Zie je, daar is het kwade zeer sterk bemerkbaar. Als jullie zouden blijven nadenken en blijven omgaan met dit kwaad, dan verneder je jezelf en je lichaam ook. Dan ben je geen meester meer over je lichaam, want het kwade berooft je van je goede kracht, je staat machteloos en wordt al snel door het kwade gegrepen.

Dus, als jullie het zo willen blijven doen, als jullie er nog steeds niets uit hebben geleerd, doe het dan, alsjeblieft! Maar van het andere hebben jullie ook al een beetje geproefd, ook in jullie eigen leven. Die kennis hebben jullie ook.

(tegen een van de aanwezigen aan de zijkant:) Zo! Dit heb ik graag. Niet verbergen! Dit is helemaal niet goed.

(verder tegen alle aanwezigen:) Dat hebben jullie al meegemaakt. Dus, hebben jullie hier nog niets van geleerd? Als jullie terugdenken, aan het kwade uit het verleden, waren jullie niet verdrietig? Denk nu alsjeblieft eens terug aan een slecht uur, aan een moment van het kwade, aan een afschuwelijk moment waar jullie hele lichaam in de greep was van de angst, helemaal verstart, denk hier eens aan! En blijf in dit moment! Dan worden jullie al snel door het kwade gegrepen.

Vraag: Willen jullie het verleden altijd weer naar boven halen, het jezelf keer op keer voor de voeten werpen en er steeds weer aan herinnerd worden? Is het je niet steeds weer zo vergaan: als iemand je herinnerde aan een slecht woord, met een kwade herinnering, dan voelde je je meteen ongelukkig.

Je hoeft geen voorbeeldtest te doen, maar alsjeblieft: Ik zou één woord tegen je kunnen zeggen en het zou je herinneren aan al het kwade dat in jouw verleden is gebeurd. Hier ben je vrolijk, ben je een dolgelukkig mens, en dan stort je weer in: *Nu heeft hij me er weer aan herinnerd. Oh, ik krijg het niet meer weg. Nu heb ik weer een slapeloze nacht, nu kan ik weer niet slapen, nu kan ik weer niet eten. En dat blijft me achtervolgen.* En zo gaat het steeds weer, nietwaar? Zo was het in het leven.

Dus, zou je niet eindelijk een einde moeten maken aan alles wat je als kwaad hebt gevoeld? Zou je dat niet moeten doen? Ik denk het wel.

Nou, wie het lijden herkent, zoals mevrouw Teichmann hier ook doet, ze wist dat dit nodig was om te geloven. Een heel klein, dom, bescheiden vraagje van mij: is het niet nodig dat jij ook gaat geloven? Heb jij het ook niet nodig om te geloven, als het je goed gaat en je zegt: *Ik stop er nu mee?* Dat betekent zoiets als: *Ik kom een keer naar het gemeenschaps-uur, het gaat goed met me, en doe nu maar wat jullie willen, de rest van jullie! Mij is het duidelijk.*

Nee, vrienden: de mens moet steeds bij zichzelf blijven, hij moet altijd in het goede geloven, hij moet het altijd willen, hij moet het altijd bevestigen en hij moet altijd bij het goede, bij God staan, want hij hoort bij God. Dat is alles. Maar doe het eerst! Dan wordt het veel voor je. Het is gemakkelijker gezegd, maar moeilijk gedaan, omdat je altijd weer afgeleid bent.

Zie je, en daarna beschrijft de mens het, hoe vaak zegt hij: *Er zijn wonderen gebeurd.* Ja, dat is een wonder. En dit wonder is God zelf. Voor jullie zal het altijd een wonder zijn, altijd. Omdat jullie nog niet het vermogen hebben om te begrijpen, omdat jullie jezelf nog niet erkennen en daarom ook God niet kunnen erkennen. En daarom zal het altijd een wonder zijn, en jullie zullen altijd over wonderen praten. Wie kan deze wonderen veroorzaken? Denken jullie, een mens? Ik zeg: nee! Dit kan er maar één en dat is God zelf. Maar het wonder kan net zo goed in je lichaam gebeuren. Als je je helemaal over geeft aan God, als je je voor Hem openstelt en als je afstand doet van alle kwaad. En dat je niet langer hoort wat een boze tong, een boos bedekte tong uitspreekt. Je moet geen oor hebben voor het kwaad. Daarvoor heeft God je het lichaam niet gegeven. Maar als je iets hoorde van het kwade, dan was je toch weer depressief, weer afgebroken, of niet? Zie je, en zo hoort het niet te zijn.

Nou, het is gemakkelijk gezegd: *Geloof verzet bergen.* Dat zegt men, dat weet je ook. Nou, heb je jezelf hiervan al overtuigd?

Kijk, vrienden, hoe goed is het toch, dat ik altijd met jullie heb gesproken, ook al begrepen jullie me niet helemaal, dat ik nooit tegen een arts heb gesproken, dat was toch goed, of niet? Dat ik jullie steeds een arts geadviseerd heb. Velen leefden in de overtuiging: *Ik ga naar Gröning, ik heb geen arts nodig.*

Ja, een arts: En de enige arts en echte helper is immers God. Maar wij kunnen zijn helpers zijn.

Maar nu, hoe goed is het en dat ook hier alles een rustig verloop heeft, dat men de mensen, ook die, die Gröning veel kwaad hebben aangedaan, bewust kwaad hebben gedaan, niet alleen hebben geprobeerd, maar het ook daadwerkelijk deden – velen proberen het nog vandaag de dag, maar ik zeg, dat ze dit niet redden. Maar hoe goed is het toch, dat ik niet boos was op deze mensen. En er zijn al mensen die zich, nou ja, laten overtuigen, omdat ze mensen willen helpen.

Ik zou jullie hier, waar ik nu mee begonnen ben, veel, heel veel kunnen vertellen, wat ik al wist, wat ik ook al destijds wist in het jaar 1949, toen ik op de Traberhof was. Na de tijd op de Traberhof, ook voor de Traberhof-tijd, werd ik herhaaldelijk benaderd door mensen die van heinde en ver kwamen. Ze behoorden tot de wereldwetenschappers, zoals ze zeiden, het waren medici, ja ze behoorden tot de velen; Mensen die daar geloofden, ooit dachten dat ze al wat wisten, maar toch ook al hebben vastgesteld dat ze één ding wisten, namelijk, dat ze niets weten.

Het zijn zoekers, ze zoeken, en datgene wat men zocht, konden ze niet vinden op het pad dat ze bewandelden. En toen heb ik hen de weg gewezen. Ik heb ze zoveel dingen meegegeven en geadviseerd om zich van alles zelf te overtuigen. Ze gingen ertoe over en hebben het ook gedaan. In Amerika heel veel. Oh, ik weet, hoeveel experimentele instituten daar zijn, van allerlei soorten. Wat mensen nu echt in praktijk brengen, dat wil zeggen, van hun kant proberen ze zichzelf ervan te overtuigen wat waarheid is. Maar ik zeg, ik wil niet verder gaan, liever wil ik me beperken tot de weinige dingen die ik u hier ga laten voorlezen, wat het geloof betreft.

Net zoals ik jullie vaak heb gezegd: als je arts je een medicament heeft voorgeschreven, geloof dan tenminste dat het helpt! Heb toch vertrouwen in uw arts en u zei: *Waarom ga ik naar Gröning?* Heb vertrouwen! Want als je hem in vertrouwen ontmoet, zal hij ook het juiste doen. En als u denkt, dat hij u het juiste zal geven, het juiste zal doen, dan is dat ook juist.

Maar dat is niet genoeg om je de juiste uitleg hierover te geven. Maar hoe deze mensen het vandaag al hebben begrepen en hoe ver het reeds gevorderd is, ja, dat is wat een tijdschrift ons hier vertelt, dat wil zeggen, een medisch tijdschrift, dat probeert de eenheid van de geneeskunde tot stand te brengen. En hier schrijft men, dat wil zeggen, Gröning wordt al aangeraden, ja? Een arts raadt alle artsen aan, zich door Gröning te laten overtuigen. Dit heel kort gezegd, het juiste zult u meteen horen. (*tegen Erich Bavay:*) Mag ik u vragen?

3

Erich Bavay leest voor:

Een vindingrijk persoon in de VS kwam op het idee om met een dubbelblinde test en waterdichte statistieken te bewijzen wat nogal wat artsen van tevoren al wisten:

Wanneer een zieke in een geneesmiddel gelooft, dan is dat veel effectiever dan wanneer hij er niet in gelooft. Als er enige potentie is in de farmacie, dan is het zeker deze: Pyramidon plus geloof, Morphium plus geloof en natuurlijk ook Dismenol plus geloof. Ze zijn allemaal effectiever dan de bovenstaande middelen zonder geloof. Wie dit nog niet weet, die kan van de heer Gröning leren, dat ook niets met geloof echt effectief kan zijn.

Bruno Gröning: *(tegen Erich Bavay:)* Danke.

(tegen de aanwezigen:) Is dit voldoende voor jullie? Hebben jullie het begrepen?

Man 2: Ja.

Bruno Gröning: *(tegen vrouw 2:)* Omdat u net hier voor me zit: Hoe hebt u het begrepen?

Vrouw 2: Ik heb het heel goed begrepen en wel in dat opzicht, dat de mensen ervan overtuigd moeten zijn dat gewoon het geloof, dat dit wat hij doet of wat er voor hen wordt gedaan, dat dit het enige juiste is om te doen.

Bruno Gröning: Hmm, dat hebben de meeste mensen helemaal niet meer. Denk je dat dit juist is?

Vrouw 1: Ja, als je erin gelooft, dan zal het jou ook helpen.

Bruno Gröning: Zonder geloof is er geen leven.

Vrouw 1: Hmm...

Bruno Gröning: Hmm...Dat is die kant, vrienden. Maar het gaat nog verder. Maar ik denk niet dat jullie de technische termen nog verder willen horen, omdat we de tijd hier voor ons beter willen benutten. Dit hoeft voor mij geen lof te zijn, ook wil ik geen roem, ik wil alleen maar verder helpen.

Maar het gaat verder. Mensen worden zich er steeds meer van bewust en ze zullen al snel beseffen dat de weg die ze ooit hebben ingeslagen, dat dit toch niet de juiste is en dat ze nu worden opgeroepen om de grote ommekeer te maken, zodat ze de

weg kunnen bewandelen, zodat deze weg - niet maar voor één iemand maar voor alle levende wezens, vooral voor alle mensen – door God is bepaald. Terug naar de natuur wil zeggen terug naar God. Maar de mens heeft de weg naar zichzelf nog niet teruggevonden.

Zoals ik al zei, vrienden, hierover zou ik nog veel kunnen zeggen, ik heb ook veel te zeggen. Maar in ieder geval denk ik dat het voor jullie voldoende is om vandaag te beseffen hoe belangrijk het is, dat je geen kwaad over mensen spreekt, zelfs dan niet als ze allerlei soorten kwaad gebruiken en elke poging hebben gedaan om mij te vernietigen. Het goede breekt door, het goede zal toch zegevieren. Ja? De waarheid breekt door. En dit, beste vrienden, kan de mens alleen zelf ervaren, niet anders. Niet in eerste instantie aan zijn naaste. Nee, eerst aan zichzelf. Hij heeft de plicht en is het zichzelf schuldig, om zichzelf van alles te overtuigen. Zo is het altijd in het leven en niet anders.

Ook zijn we vandaag de dag al zover, dat daadwerkelijk de artsen, de wetenschappers op het punt zijn gekomen dat ze de betekenis van de Stanniol kogel al goed kennen. Alles is bespreekbaar, het hoeft niet alleen de Stanniol kogel te zijn, het kan ook dit papier zijn, dat blijft hetzelfde. Al het aardse verwijst naar en neemt de straling van iedereen aan.

Neem een stuk hout, een stuk papier en gooi dit in een of andere vuilput, of leg het ernaast: Het neemt de straling van deze put aan, dit wil zeggen: het krijgt een smerige geur. Als je dit voorwerp op een andere plek legt, waar een goede energie is – laten we zeggen hetgeen door mensenhanden is gemaakt: Parfum – zal het ook deze geur, energie, aannemen, een aangenaam ruikende zeep of iets anders. En als je een gebraden gans of kip hebt, zal de geur, de energie ook worden overgenomen. Je hoeft het er niet op te leggen, niet te dichtbij te leggen, nee, het wordt aangetrokken. Of indien er rook in de ruimte is, wat voor rook ook, de bekleding neemt het ook op. De mens, de huid, neemt het ook op, want jullie merken meteen, als er iemand in zo'n restaurant is geweest: *Hmm, dat is een smerige geur*. Al ben ik er maar doorheen gelopen, ik bemerk het meteen en ik zeg: Maar nu wordt het tijd het vuil eraf te wassen. Ja, dat doen de meesten helemaal niet, ze bemerken het zelfs niet meer, omdat ze er al te diep inzitten. Ze bemerken het niet eens meer.

Nu wil ik jullie hier iets vertellen over hoe ver deze mensen al gevorderd zijn op dit gebied, zodat jullie het kunnen begrijpen. Ik zal het jullie eerst hier laten weten, ik heb het nog niet in de gemeenschap...Ik heb het meegebracht uit Oostenrijk, en dat wil ik je hier laten weten. Ik verzamel de persartikelen alleen maar, weet je? Zo van alles wat. Wanneer jullie ooit zoiets hebben, geef het dan aan onze vrienden hier, met name vooral aan onze vriend Pelz, die binnenkort zijn eigen persarchief zal hebben. Mooi. Luister goed!

4

Erich Bavay leest voor:

Afschrift:

Genezen door aluminium

Maar weinig mensen zijn zich ervan bewust dat aluminiumfolie, zoals die in elk pakje sigaretten of chocolade zit, in vergelijkbare vorm als wondverband een genezende werking heeft. Apotheken verkopen sinds kort diverse vormen van aluminiumfolie, bijvoorbeeld met en zonder gaasjes, met perforatie, rubberen pleister of als zwachtels. Door de antibacteriële werking is de aluminiumfolie bijzonder geschikt voor het afdekken van zweren, vuile wonden, eczeem en dergelijke. Het effect op brandwonden en schaafwonden is uitstekend, zoals ook bij het afdekken van grotere wondoppervlakken. Ook van bijzonder belang is het bij plastische chirurgie van de huid. In ieder geval ligt de folie direct op de wond. Het wondvocht vloeit door de perforatie meteen in het gaasje. Verklevingen en vergroeiing met de wond vinden niet plaats. Zuurstof voorziening is normaal zoals bij een gaasverband. (HHV)

Opmerking: Deze mededeling is afkomstig uit het weekblad “Neue Illustrierte Wochenschau”, jaargang 48, nr. 24 van 16 juni 1957, redactie, administratie: Wenen, 7^e district, Kaiserstrasse.

Bruno Gröning: En als ik nu het persarchief tevoorschijn haal, vrienden, hoe men sprak en schreef tegen de Stanniol kogel.

Aanwezigen: Ja, precies!

Bruno Gröning: En dat men ook tegen de Stanniol kogel, dit wil zeggen, in dit geval tegen Gröning, een en meerdere processen heeft gevoerd. En nu snappen ze het.

Ik zou nu nog verder moeten gaan, jullie zo veel meer moeten vertellen, hoe ik het de artsen, hoe ik het de wetenschappers daadwerkelijk heb meegedeeld, wat het inhoudt. Als jullie zelf de Stanniol kogel nemen, en jullie stoppen hier je eigen energie in, dan krijgt de ander die ook. Heb je nu de juiste uitstraling, die de Stanniol kogel daadwerkelijk opneemt en uitstraalt, en weer opneemt en weer uitstraalt? Dan is het goed. Maar als je verstoringen hebt, dat wil zeggen, je kracht put uit de bron van kwade gedachten of uit de bron van kwade macht, of liever gezegd in dit geval nu, dan straalt je het kwade uit, hetgeen niet opbouwend is maar destructief. Wanneer je het kwade in je draagt, dan neem je steeds weer het kwade aan, om het immers niet te verliezen, zoals je het gewend bent, dan voeg je dit kwade ook toe aan je Stanniol kogel. Is jullie dit nu allemaal duidelijk geworden?

Aanwezigen: Ja.

Bruno Gröning: Mijn persarchieef is tot nu toe zo groot. Straks is het nog groter. Straks groeit het me boven het hoofd. Ja, vrienden, en altijd schreef men tegen de Stanniol kogel. Wat deze mensen nu schrijven, alsjeblijft, dat hebben jullie gehoord: Het zou goed moeten zijn.

„Stilte voor de genezing”. Er is zoveel meer: “Lachen is medicijn”. Heb ik jullie dat niet ook gezegd? Ze zoeken het uit, ze laten het je zien. „Vreugde schept kracht”. Vroeger was het „Kracht door vreugde”².

Aanwezigen: (*lachen*)

Bruno Gröning: Ja, vrienden, het is werkelijk erg veel, echt heel veel. En zoals ik het jullie ook steeds heb gezegd: Niet alleen je gezonde humeur behouden, maar het ook stimuleren. En dan kunnen jullie ook lachen.

En zodat jullie ook echt een beetje vrij zijn – ik heb jullie al lang opgehouden -, maar als jullie nog wat tijd hebben, dat wil zeggen, dat jullie nog een beetje tijd voor jullie zelf hebben, dan wil ik jullie ook nog wat tijd geven – die ik aan de andere kant verloor. Daar moet ik weer meer voor doen – voor jullie. Maar aangezien ik er al ben en als ik zeg: Ik denk, jullie zijn het waard, want jullie hebben zo geduldig gewacht. Ik zei al in het begin: Ik was in Rosenheim en we kwamen niet bij elkaar. Het is niet de schuld van onze vriend Bavay en ook niet van onze vriend Pelz. Ik zelf ben ook niet zonder schuld. Maar ik heb jullie alleen de waarheid verteld, dat het niet mogelijk was, want er waren dingen die belangrijker waren dan dat ik onze vrienden hier zou hebben gevraagd om samen te komen, zodat we elkaar hier weer kunnen ontmoeten. Het zou wel mogelijk zijn geweest, maar omdat ik zoveel andere dingen te doen had, die echt belangrijker voor jullie waren, zeg ik, is dat helemaal niet nodig.

Zo, en nu nemen we een kleine pauze. Maar we zijn hier te gast, en zo zullen we ons ook gedragen, zoals het ook voor een gast hoort, ja? Ook ik ben hier te gast. Tot zover, beste vrienden, tot onze gastheer zeg ik in naam van jullie allemaal mijn hartelijke dank...

Grete Bavay: Ik doe het graag, mijnheer Gröning.

Bruno Gröning: ... dat u ons hier de gelegenheid hebt gegeven. En die kans willen we benutten. We mogen toch nog blijven, ja?

Grete Bavay: Graag, mooi.

---

² „Kracht door Vreugde” (KdF) was een nationaal-socialistische organisatie in het Derde Rijk, die de Duitse bevolking vakantie mogelijkheden en vrijetijdsactiviteiten ter beschikking stelde.

Bruno Gröning: Dank u wel.

Grete Bavay: Ik vraag alleen, dat het niet na één uur wordt!

Bruno Gröning: Oh, ik denk er niet aan, dan is het al morgen.

5

Dus, lieve vrienden, ik geloof dat we de tijd beter kunnen gebruiken, als we nu iets nuttigen. Ik zie al dat jullie koffie drinken en van de taart genieten. Natuurlijk moet men ervoor zorgen zijn lichaam te voeden en het geven wat God ervoor bestemd heeft.

Maar nu, spreek ik niet alleen. Zoals ik reeds zei, zijn hier nog een paar vrienden, die jullie ook iets willen zeggen, en daarom vraag ik die vrienden zoals ik jullie reeds vertelde over onze vriend Loy en zijn vrouw, waar hij en zijn vrouw en alle vrienden, dit wil zeggen in zijn vereniging in Oostenrijk, zich op hun gemak voelen. Natuurlijk moet hij er bij zijn, en hij denkt niet alleen aan zijn fysieke welzijn en dat van zijn vrouw maar ook aan het welzijn van al hun dierbaren door wie ze in Oostenrijk zijn omringd. Nou, lang verhaal kort.

Wie van jullie, beste vrienden, nu enige ervaringen hebben opgedaan, die zal ik straks vragen ons een paar dingen te vertellen, hoe ze deze ervaringen hebben opgedaan en of jullie het al helemaal begrijpen. Natuurlijk is hij steeds verbaasd als hij bij zichzelf zegt: *Hoe is dit toch allemaal mogelijk?*

Ja, beste vrienden, als de mens alles zou weten, hoe God voor hen heeft gezorgd, wat God allemaal voor ons heeft gedaan, dan is er maar één vraag over gebleven: Wat hebben jullie voor God gedaan? Kijk: God schept dag en nacht, jij hebt je rust. God heeft zoveel voor ons bestemd, en de mens neemt het niet in zich op. Het liefst martelt hij zichzelf. Hij gaat liever met het kwade om. Dag in, dag uit, hij gaat zelfs met het kwade om, in plaats van God-horig te worden en daadwerkelijk God te volgen en zich werkelijk te laten leiden door God en ook datgene doet wat God voor hem heeft bestemd en wat God hem steeds weer opnieuw zegt. Natuurlijk moet hij, de mens, dan rustig aan doen. Natuurlijk moet hij dan naar één persoon luisteren – niet meer naar mensen. Niet naar de velen, door wie hij wordt omgeven, maar naar één iemand, waartoe hij behoort, en dat is en zal altijd God zijn. Nu, vrienden, als je dit niet kunt volgen, dan zul je geen succes hebben. En wie er niet aan denkt om te volgen, ja hoe kan hij dan in succes geloven, dat wil zeggen, succes hebben? Dat zal niet mogelijk zijn.

Ik denk dat onze vriend Pelz ons achteraf nog iets te zeggen heeft. Maar laten we hiermee beginnen – ik heb hier juist een boekje in mijn hand: „Lucifers houvast voor de levenden”³, wat niet onbekend is voor jullie, dit wil zeggen, voor het grootste deel

niet onbekend is. Hier op de laatste pagina, staan twee mooie, geen verzen, maar iets moois, iets dat klopt van een groot filantroop: Albert Schweitzer. Wat deze man wist, wat hij weet en hoe hij hier en daar niet iets, maar dat zegt, wat voor de persoon van toepassing is en waar de persoon zijn aandacht op zou moeten vestigen, maar dit bij verre na niet heeft gedaan. Ik laat dit voorlezen, en let goed op! En dan zal ik enkele mensen vragen wat ze hebben begrepen. Het is mogelijk dat de een of ander toch het juiste heeft begrepen. (tegen Erich Bavay:) Mag ik u vragen? Vanaf hier!

Erich Bavay leest voor:

Maar voor iedereen, die het wil begrijpen, schijnt achter alle verschrikkingen die komen gaan het ware Licht en de enige echte Hoop. Eens zal de Here God, op deze planeet zijn Koninkrijk vestigen. Ware vrede en gerechtigheid zullen dan heersen. De kwellende, storende invloed van de „moordenaars vanaf het eerste begin” zal zijn weggenomen. Alleen in dit Licht weten wij het echt. Gezegend is hij die, net als Albert Schweitzer, mag zeggen:

„Als een onbekende en naamloos iemand komt hij tot ons, toen hij aan de oever van het meer die mannen benaderde die niet wisten wie hij was. Hij zegt dezelfde woorden: „Volg mij na!” en zet ons voor de taken, die Hij in onze tijd moet oplossen. Hij beveelt. En aan diegenen die Hem gehoorzamen, wijzen en onwijzen, zal Hij zich openbaren in datgene wat ze mogen beleven in zijn gemeenschap van vrede, werk, strijd en lijden, en als een onuitsprekelijk mysterie zullen ze ervaren wie Hij is.”

6

Bruno Gröning: Wie heeft het begrepen? Wie heeft het niet begrepen? Ja, vrienden, de oren moet u spitsen, want elk woord heeft zijn betekenis. En het is niet alleen gezegd, maar zelfs geschreven, zodat jullie het op elk moment kunnen nalezen.

Denk er eens over na, en als je zo'n boekje hebt, breng het dan eens mee naar het gemeenschaps-uur, en blader het nog eens door, net zo lang, totdat jullie het begrijpen!

En nu denk ik dat ik onze dierbare vriend Loy moet vragen om ons iets te vertellen. Maar ik heb hem van tevoren niet gezegd, waarover hij moet praten. Maar een paar

---

³ De brochure "Lucifer's Reach for the Living" door Dr. Med. Erwin Gamber is uitgegeven door Turm-Verlag, Bietigheim, (ISBN: 978-3-7999-0058-4).

woorden moet hij ons mee op onze weg geven, over wat zijn ervaringen zijn en hoe en waarom hij daar is en waarvan hij overtuigd is.

Het is zoveel dat onze vriend Hohmann in zijn geschriften heeft nagelaten over hetgeen hij zelf had ontdekt. Jullie kennen hem heel goed en hij zal ons later ook nog het een en ander kunnen vertellen, hoe hij het opneemt, hoe het alleen maar te begrijpen is en of en in hoeverre hij mij herkende en ook datgene wat de mensen zelf is overkomen.

Het is waar, vrienden, dat er werkelijk zoveel is dat de mens met zijn verstand niet kan bevatten. Intellectueel zul je dit niet begrijpen, dat wil zeggen, je zult het geheel niet begrijpen. Hier moet je met je hart bij zijn. Hier moet je het voelen. En daarom mijn vraag, hoe jullie je voelen en ook wat jullie voelen, goed of slecht. Tot noch toe heeft mij niemand kunnen vertellen, dat hij het kwade voelt, alleen maar als men nog met het kwade bezig is, dat nog in zijn lichaam aanwezig is. Maar toen hij het eenmaal losliet, was het verdwenen. Dat betekent dat hij een teken kreeg dat hij moest loslaten wat hij als kwaad had ervaren: Dat... (*onverstaanbaar*)

Er is echt veel te zeggen, vrienden. Maar ik kan het de mensen pas vertellen als ik weet, dat ze goed volgen en dat ze van de successen overtuigd zijn.

Kortom, ik wil niet dat hij goedgezind is, een van de goedgezinden is, of mogelijk in illusies vervalt. Zolang ik met jullie spreek is het goed, maar jullie lopen allemaal gevaar als ik stop met praten. Zoals onze vriend Loy laatst, maar...., dat zal hij jullie niet tot in detail vertellen, maar waar ik echt begon te zwijgen, zat ik heel rustig en beheerst op een stoel. En dit heeft niets met pretenties te maken, nee. Dat was voor elk oor waarneembaar, voor ieder mens hoorbaar en heel luid en duidelijk. Daarom wil ik onze vriend Loy vragen om het kort te beschrijven, omdat onze vriend Hohmann zich ook niet heeft geschaamd dat te schrijven waarvan hij overtuigd was. En hij is echt een van die mensen die zichzelf grenswetenschapper noemen (*tegen Josef Hohmann*) dat is toch zo?

Josef Hohmann: Ja, dat klopt!

Bruno Gröning: En daarom zullen mensen altijd weer verbaasd zijn. Maar ik, beste vrienden, ben dit niet, maar het is dat, wat mij omringt en jullie zien het helemaal niet. Jullie zien helemaal niet, wie nog bij me is, door wie ik omringd ben. In feite zijn jullie blind. Jullie kunnen het pas zien als jullie voldoende goede kracht hebben opgenomen. Dan kunnen jullie ook de goede kracht zien. Maar doe niet alsof je iets ziet! Je moet er echt van overtuigd zijn, om dit te zien. En dat wat ik steeds krijg als voorbeeld, als programma, dat hoef ik maar te vervullen, verder niets – maar

niet aangenomen door mensen, maar alleen door God. Maar welk effect dit dan heeft van tijd tot tijd, keer op keer, als mensen het nodig hebben, ja alsjeblijft, dat moet onze vriend Loy ons zelf vertellen. Dus, hier, beste vriend Alex, hier kunnen we het zeggen. Maar in de toekomst alstublieft niet in sprookjes geloven, nee. Daar moet u zich eerst allemaal van overtuigen, en dan kunnen jullie allemaal zeggen: *Ja, dat heb ik gehoord.*

Vandaag doe ik het niet met jullie. Ik laat het niet zover komen, want anders zouden jullie echt doodsbang zijn. Zou het nodig zijn, dan doe ik het. Maar dan laat ik mijn krachten werken, en dan zouden jullie schrikken en zeggen: *Hoe is dit nu mogelijk?* Ja, een donderslag bij heldere hemel is hier niets tegen. (*tegen Alexander Loy:*) Alsjeblijft, als je wilt!

7

Alexander Loy: Beste vrienden in Duitsland, ik ben zeer verheugd, dat ook ik een keer tot jullie mag spreken. Ik wil jullie maar kort over mijn ervaringen vertellen. Twee kenmerken vallen hier op: Diegenen die zeggen: *Ja, hij is genezen, hij heeft verlossing ervaren en ...? Ik ben er al zo lang mee bezig en heb geen effect!* De andere groep, die komt een keer, ervaart verlossing en vaarwel voor altijd, pff God. Dan is er nog de groep die daar zo stil zit, nietwaar, en dan doet wat je absoluut niet wilt. Dit zijn de zogenaamde fantasten, die vervolgens dingen vertellen in de gemeenschappen die niet waar zijn; iets vertellen wat vanaf het begin niet waar is.

Vriend Gröning zei eerst: „Niemand ziet het.” En daarover zou ik een paar woorden willen zeggen. En dan heb ik nodig wat we hebben meegemaakt in Graz en in Wenen. Ik wil het jullie heel kort beschrijven: maandag, acht dagen geleden (nou ja, dat is aanstaande maandag acht dagen geleden), reden we naar Graz, om vier uur waren we in Graz, hebben ons een beetje aangesterkt bij mevrouw Beyer, waar we logeerden, en om zeven uur reden we naar de zaal van de gemeenschap. Deze zaal was heel mooi versierd. Dus stel je de ruimte ongeveer zo voor: er stonden schotten in de lengte en een dwarsgedeelte, en je kwam binnen vanaf de korte kant en daar waar men achterin kon zitten, stond een tafel. En op deze tafel stonden twee prachtige boeketten chrysanten in twee glazen vazen. En aan de voorkant, tussen de vazen, stond een Christusbeeld – het oude, waar alleen maar het hoofd op is – en ervoor was een klein lichtje, nietwaar?

De hele zaal was vanaf het begin gevuld met een ongekende spanning; men hoorde het geritsel en gekraak. Je had er een heel goed gevoel. Het was een horecabedrijf, dat op maandag gesloten was. De zaal werd voor diverse doeleinden gebruikt. Je had niet verwacht dat er zo'n stemming en zo'n gevoel voelbaar zou zijn. Nou, onze vriend Bruno sprak zo'n drie kwartier en zoals dat soms gebeurt,

viel ik in slaap. Tot ik weer wakker werd. ⁴ En daarna zie ik ineens op tafel, dat ik daarheen loop en in de bloemen grijp. Dan is er een geritsel en valt er langzaam een chrysant tussen de afbeelding van Christus en de olielamp, dat wil zeggen, dit lampje. En dat ging zo snel, en sommige heren zagen het gebeuren. Vriend Bruno helemaal niets, hij liep zo mooi op en neer, heel rustig alsof er niets gebeurd was. Dat was het enige teken. Iedereen die het meemaakte, die het zag, wist wat erachter zat. Men voelde dat er wezens in de ruimte waren, die ongetwijfeld uit de hoogste sferen kwamen.

8

Dat was het ene. Nou, in Wenen daar is altijd wel wat. De Weense inwoners zijn deels een beetje jaloers en zo. Dit zijn nu eenmaal de menselijke deugden en ondeugden...En daar is ook een familie met een oudere dame, de moeder van de Gemeenschapsleidster in Wenen, en die is een beetje eigenzinnig. Ze heeft haar eigen mening en doet vaak datgene wat zij wil. En zo was het nu ook weer, en vriend Gröning moest hier weer een beetje opruimen. Nu we zijn niet toe gekomen aan het opruimen. Het heeft ze... Inleiding was op woensdag avond, dinsdag, maandag waren we in Graz, en dinsdag zijn we naar Wenen gereden. Op woensdag was Gemeenschap in Wenen. En na het Gemeenschaps uur zijn we bij de Gemeenschapsleidster op.... geweest, en daar waren we met twaalf personen. Stel je voor: Zo een lange tafel, de tafel verlengd. We zaten allemaal rondom de tafel, en in het midden stond een langwerpige taart, het was mooi, nietwaar, zoals het hoort. En, nou ja, er was een ijzige stilte, stilzwijgen. Ik heb een paar flauwe grappen gemaakt, die niets uithaalden. En vriend Bruno, die zat daar maar. Ik wilde eerst bij de andere gaan zitten omdat ik dacht: Saai, om zo hier te zitten.

En er werd niet gesproken. Bruno zit daar, zoals vandaag, zijn voeten over elkaar en rookt zijn sigaret, zegt niets, maar dan ook helemaal niets. En dan ging...de deur die uitkomt in de gang, dus een dubbele deur, openslaande deuren, en dus, als ik eraan trek, wordt de deur breder. En ineens knalt het, misschien een halve minuut of zo. De gezichten worden bleker en bleker en... Maar het was zo onvoorstelbaar dat je je niet... Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. Ik heb al veel meegemaakt, maar dit was het ergste. En dan heb ik gewoon gezegd, ze moesten de ramen sluiten, het tochtte zo. In eerste instantie heb ik geprobeerd er de draak mee te steken, omdat ik de gezichten zag van die anderen. En daarna zei ik, die kregen de bocht niet.

---

⁴ Oostenrijks dialect. Betekenis in het Hoog-Duits: „Vriend Bruno praatte ongeveer drie kwartier, en zoals dat soms gebeurt, ben ik in slaap gevallen. Toen werd ik wakker.”

Zo snel kwamen ze niet naar buiten, dat ze de deur moesten meenemen. ⁵ Dus, je merkte wel wat voor krachten hier aan het werk waren. Hier was het satanische in hoogste vorm aanwezig. Wat op maandag in schoonheid, (*gemompel onder de aanwezigen*) in die vibratie, in harmonie in alles was, was op woensdag...

Meerdere aanwezigen: Het tegenovergestelde (*gemompel onder de aanwezigen*)

Alexander Loy: ... een ijzige kou. Het is dan meteen.... Bij voorkeur ... (*gemompel onder de aanwezigen*)

Een vrouw: Stilte, alsjeblijft!

Alexander Loy: ... waren we meteen weg. En ik moet bevestigen dat de rust van Bruno – dat is altijd gevaarlijk. Als hij zo rustig is, dan is er iets aan de hand.

Laten we nu niet, ik heb het alleen maar gezegd, alsjeblijft niet in dwaasheid vervallen, want, beste vrienden, zien doen we het allemaal niet. Want ik ben ervan overtuigd, dat wanneer we dat zouden zien, wat onze vriend Bruno moet zien, ik geloof dat we allemaal al onder de tafel zouden liggen. Wij zouden niet in staat zijn dit te kunnen verdragen. Want we mogen ons niet inbeelden dat deze krachten en alles wat zich in deze ruimte bevindt, wat we niet zien, en deze wezens die om ons heen zijn, en wat de mens in zich draagt, wat we niet kennen van onszelf – alsjeblijft laat daar niemand aankomen. Daarom zeg ik steeds weer in onze Gemeenschapsbijeenkomsten wanneer mensen zeggen: *Ik heb dat en dat gezien, en daar boven is een engel en een ster daar boven*, stop met die onzin, dat is fantasie, dat is inbeelding van jullie, laat dat achterwege!

En dat, beste vrienden, dat zou ik jullie als een geweldig inzicht willen meegeven: Zorg er altijd voor dat zoiets niet gebeurt in jullie vriendenkring! Ik zeg jullie, dat is het ergste dat kan gebeuren in een gemeenschap, als er zulke mensen zijn. Zeg dan meteen: *Alsjeblieft ga, ga, ga, ga weg waarheen je maar wilt, maar laat dat met rust, want dat is niet voor iedereen bedoeld!*

9

Bruno Gröning: Ik zou hier heel kort één ding willen noemen, dat hierbij het belangrijkste is, waarvoor jullie dienen te zorgen in jullie gemeenschap, dat wanneer iemand binnenkomt, dat hij het kwade niet meebrengt.

Opvallend was dat de moeder daarom thuis bleef in Wenen, ze kwam niet naar de lezing. Ze bleef thuis, en wij gingen na de lezing naar haar toe.

-----

⁵ Oosterijks dialect. Betekenis in het Hoog-Duits: „ En daarna zei ik, ze kregen de bocht niet, zo snel kwamen ze niet naar buiten, dat ze de deur moesten meenemen.”

Niemand van de vrienden vermoedden dat ze zoveel kwaad hadden opgenomen, dat ze allemaal sprakeloos waren. Ik niet natuurlijk. Mij kun je mijn Hemelse-Goddelijke rust niet ontnemen. En daarom laat ik het jullie ook zien in alle duidelijkheid: Ik zit daar, ik rook die cigaret, ik laat jullie dit alles zien op een ontspannen manier. Niemand komt aan deze rust, die laat ik me niet ontnemen. Maar wat die moeder had opgenomen, was verschrikkelijk. Dat was het ergste aan boosheid, dat een persoon ook maar kan opnemen. En daarom was het de hoogste tijd om dit alles op te ruimen. En wat daar gebeurde, als jullie (*lacht*) dat echt hadden gehoord, dan zouden jullie hebben gezegd: *Hoe is dat mogelijk?*

Het hoe, dat kan ik jullie duidelijk vertellen (*lacht*). Maar wat jullie niet kunnen zien en voelen, dat geloven jullie niet. Nu, dan zal ik het jullie vertellen en zo deed ik het in Wenen.

Kijk, vrienden, wat één persoon alleen kan binnen brengen! Jullie hebben er geen idee van, anders zou ik ook niet zijn gekomen... Een en ander zal jullie zijn opgevallen, dat ik jullie een voor een heb aangekeken, ja? En wat hierbij gebeurd is, wat voor gevoel hebben jullie daarbij waargenomen? Nou, wat was dat dan? Wie zou het kunnen zeggen?

Grete Bavay: Je keek door mijn ziel heen, nietwaar?

Man 2: Het sijpelde er doorheen.

Bruno Gröning: Ja, nee! Wat voor een gevoel, dat wil ik weten. Ik kan jullie alles verklaren.

Vrouw: Iets heiligs.

Bruno Gröning: Wat zegt u!

Josef Hohmann: Het was een gevoel van vertrouwen.

Vrouw: Ja, en van vrijheid.

Bruno Gröning: Vertrouwen – nee, maar laten we het bij het woord „gevoel” houden! Wat voor een gevoel nam u waar aan uw eigen lichaam?

Aanwezigen: Een geruststellend. Ja zo een rust.

Bruno Gröning: Een gevoel van rust, het wordt rustig in het lichaam, dat eerst onrustig was, toen het vol pijnen was – die verdwenen. Een stromen, een warmte in het lichaam, doorstroomd door het goede, door een goede Goddelijke uitstraling. Eerst moet ik het kwade eruit halen, voordat ik spreek. Kijk, dat is het gevecht dat ik lever, eenvoudig gezegd. Ik heb het nog in geen enkele Gemeenschap gezegd. En ik vraag me nu af, waarom ik het hier al gezegd heb. (*terzijde*) Hebben jullie het reeds eerder gehoord?

Aangesproken persoon: Nee.

Bruno Gröning: Nee, dat heb ik nog aan niemand verteld, maar ik heb het nu gezegd. Wel, wat hebben jullie? Jullie zijn ervan overtuigd dat jullie jezelf moeten blijven overtuigen – dat is begrijpelijk. Dus, dat is het belangrijkste wat ik hiertoe te zeggen had, en aan de andere kant zullen jullie onze vriend Hohmann ook begrijpen, ofschoon ze hem aan de andere kant proberen aan te pakken. Daar kan helemaal niets gebeuren. Ik zou het niet zo ver laten komen. Ook ik niet, in tegendeel. Nee, niemand heeft iets te zoeken aan mijn lichaam, en men kan zowel mij, als wie dan ook, iets verwijten. Het gaat hier om een bescherming, en dat is het belangrijkste. Zolang de mens er maar bij blijft! Daarom dat ik zeg: Help een handje en ben er altijd! Niet alleen in goede tijden, als alles goed gaat, maar ook als de strijd geleverd moet worden. Dat doe ik allemaal voor jullie, en wat doen jullie voor mij?

God deed alles voor ons en doet dit vandaag nog, en wat doen wij voor God? Kijk, hiervan dienen jullie je bewust te zijn. Wij hoeven geen lafaards te zijn, we hebben de allergrootste bescherming. Een grotere bescherming is er niet. Maak het je niet alleen wijs: *Ik ben immers beschermd, niets kan gebeuren, ik kan rustig doen en laten wat ik wil*. Nee, dat niet. Alleen maar dat doen, wat ook goed is! En altijd het goede willen, altijd alleen het goede bevestigen!

Dus, ik denk, dat jullie nu hebben begrepen, dat jullie kunnen en moeten onderscheiden. Zoals het vaak in Oostenrijk het geval was, dat er grote spinnewebben waren, die reeds zijn opgeheven. Maar hoe goed is het, en ik zeg het overal, dat de mensen niet in sprookjes moeten geloven, als ze zich iets inbeelden, wat er in werkelijkheid niet is. Daar moeten jullie voorzichtig in zijn, vrienden! Af en toe zullen jullie heus wat beleven. Dat wat men zojuist heeft voorgelezen, was eigenlijk nog veel meer. Kijk, indien het goede om de mensen heen is, zo zal het goede ook in het menselijke lichaam binnendringen. En dan zegt men achteraf: *Gröning heeft genezen, en omdat hij het goede heeft gedaan, daarom moet hij worden gestraft*.

Ja, maar waar zijn mijn vrienden? Ook hier wil ik nog één ding toevoegen, beste vrienden: Wie, van alle vrienden, heeft mij in dit opzicht kunnen beschermen? In tegendeel: Velen van hen hebben mij er gewoon in gelokt. Ze wisten het niet goed te bewoorden. Zij wisten helemaal niet, wat ze moesten zeggen, tegen hen die van de staat naar hen toe kwamen – of omgekeerd, dat ze er zelf heen moesten gaan. In tegendeel: Jullie hebben je niet goed uitgedrukt, jullie hebben het kwade van hen aangenomen. Ze waren angstig en daardoor hebben ze mij in dit gevaar gebracht. Daarom moet het proces worden gevoerd. Het is niet mijn schuld, maar ik schuif de schuld niet af, ik zal ervoor vechten. En dat kost veel tijd. En daar zijn veel de beste, de liefste onder – die het niet wilden, maar het gebeurde. Want dat, wat er gezegd werd, wat er is geschreven, wordt mij ten laste gelegd, en daar moet ik mij voor verantwoorden.

Kijk, het is een erkenning van daaruit: Wat jullie vertelden, wat jullie deden, daarvoor zijn jullie niet verantwoordelijk, maar ik word wel ter verantwoording geroepen. Dus dienovereenkomstig ben ik al jullie vader, hmm? Omdat ik diegene ben die de leiding heeft, zie je? Hoe jullie je uitdrukken maakt niet uit. Dus hier zie ik het belangrijkste punt: Jullie correct te onderwijzen, zodat jullie je ook correct kunnen uitdrukken. Natuurlijk, als men horror-sprookjes vertelt, en over dingen praat die echt verzonnen zijn, ja dan zal de betrokkene ons allemaal in gevaar brengen, en daar waarschuw ik voor. Wees daar voorzichtig mee!

Dus, dat was het begin, wat ik zei: Dat doe ik voor jou; dat deed ik voor jullie, en wat doen jullie? Ik zal jullie later nog eens vragen, dat jullie er ook toe overgaan, om te zeggen: *Goed, nu wordt de hete strijd gevoerd*, dat wil zeggen, de wegen zijn zover vrij gemaakt. We hebben toch de Vereniging, of hebben wij die niet?

Erich Pelz: Hebben we.

Anny Pelz: Hebben we al.

Bruno Gröning: En nu staan onze vrienden, weer een echtpaar, alleen: onze vriend Pelz met zijn vrouw alleen. Hij heeft ook helpende handen nodig. Wie tijd heeft, wie zin en liefde heeft, maar vooral, van wie het de hartewens is, hun te helpen – hiervoor al dat werk -, die ben ik zeer dankbaar. Hij vergeeft zichzelf niet, hij verliest zich niet, in tegendeel. Daarvoor in de plaats krijgt hij ook iets goeds, en dat is zo'n goed gevoel, dat men zelfs helpen mag. Zo is dat, maar wees alsjeblieft geen lafaard en zeg niet dat je geen tijd hebt! Hoe zou het zijn, wanneer ik zou zeggen: Ik heb geen tijd voor jullie, nou? Hoe zou dat zijn?

10

Hoe zou het zijn, wanneer ik ook verslaafd zou zijn aan b.v. geldverslaving? Ooh, het had gekund... Het was in dit jaar. Ik wil het jullie heel kort vertellen: Dit jaar in februari het was in Zuid-Frankrijk. Daar had ik ook zo'n vriendengroep, het waren er zelfs een paar meer. Helemaal nieuw: Mensen hadden dit nooit eerder meegemaakt. Sommige mensen ontmoette ik op straat, hun lichaam was al een wrak, en dat ik daar enkele vrienden aantrof en zei: Kijk hoe hij loopt, kijk hoe zij loopt, kijk wat hij daar ook nog bij heeft! Ja, zeg ik: Maar tot zover, en dan is het klaar!

En zo werden ze vrij. Ze hebben mij niet gezien, mij lichaam niet gezien, ze hebben niet gehoord, wat ik vertelde. Ik heb alleen maar deze vrienden verzocht, om zich hiervan te overtuigen. Van sommigen zagen ze het, die eerst krom liepen, ja, die plotseling recht gingen staan en kaarsrecht verder liepen. Ze wisten niet eens wat er aan de hand was.

Heel kort: Van hieruit ontstond de Vriendenkring. Toendertijd had zich reeds vier maal een Vriendenkring gevormd in de maand februari, en dat was in Monte Carlo.

Ik spreek alleen Duits, maar wel zuiver Duits. Niet veel talen, nee, één taal, maar op de juiste manier. En als iemand denkt dat ik verkeerd spreek, dan kan hij me corrigeren. Maar hij moet voorzichtig zijn, en daarom kennen we elkaar al (*lacht*).

Aanwezigen: (*lachen*)

Bruno Gröning: Nu, beste vrienden, ja, en in deze vriendenkring was een vrouw. Natuurlijk was dit min of meer op een plein, en zoals ik hier stond, zat daar zo in de hoek een jonge vrouw. En ik zei: jij hebt een hartenwens (zij sprak toevallig Duits, maar sprak meerdere talen), een hartenwens, en deze hartenwens is nu voor jou vervuld. Je hoeft het niet te geloven, maar je hebt maar één plicht, overtuig je ervan. Ik dank je uit de grond van mijn hart dat je hier ook voor je moeder gelooft en dat dit je enige hartenwens is, dat de moeder weer een gezond lichaam krijgt. Overtuig je maar meteen zelf. Ze was verbaasd, sprong op en zei: „Ja, dat klopt beste meneer Gröning!” Ik zei: Toevallig.

En ze heeft er zich meteen van overtuigd: Meteen voerde ze een telefoongesprek naar Amerika en werd ervan overtuigd. Ik denk dat ze meer dan een uur een gesprek voerde. Maar het maakt niet uit hoe lang. (*Onbegrijpelijk*) was het voor haar toen ze het mij kon vertellen.

Later heeft ze me bezocht en wilde me erover vertellen. Maar het was pas op de derde dag dat ze me daar toevallig zelf op straat tegenkwam. Deze vrouw heeft me alles aangeboden wat ze bezit – geen miljoenen, maar miljarden dollar, geweldige bezittingen, alles! Ik zou het hebben aangenomen, wat ik ook tegen haar zei, op één voorwaarde: als niet één cent ervan mij toebehoort. Dat ik dat allemaal aan de allerarmsten mag geven, voor de zieken mag afgeven. Zegt zij: „Ja”, maar nu heeft ook zij een voorwaarde. En ik zeg: Die voorwaarde, die jij hebt, daar ga ik niet op in – dat je mij vanwege het geld voor jezelf wil hebben.

Ik heb een fout gemaakt, gelooft u dat? Heb ik een fout gemaakt?

Aanwezigen: Nee, nee, nee.

Bruno Gröning: Waarom niet?

Aanwezigen: (*gemompel*)

Bruno Gröning: Ik zou dan toch veel geld hebben, meerdere miljarden. Alsjeblieft, ik had jullie met geld kunnen overladen.

Vrouw 8: Ja, maar u hebt uzelf niet verkocht.

Vrouw 1: Ze wilden je kopen.

- Bruno Gröning: Maar gunnen jullie me dit ook niet een keer? En ik zou ....
- Aanwezigen: *(ontkennend gemompel)*
- Bruno Gröning: .... Jullie geld gegeven. Nou, hadden jullie dit niet liever gehad?
- Aanwezigen: Nee.
- Bruno Gröning: Oh, ik zou voor jullie hier in Rosenheim een grote hal hebben gebouwd, met veel land en veel huizen eromheen. Nou, zou dat niet mooi zijn geweest?
- Vrouw 5: Ja, maar dan zouden wij u nooit gezien hebben.
- Aanwezigen: *(Meerdere aanwezigen praten tegelijk.)*
- Erich Bavay: U geeft ons, u geeft ons meer, daar kan geld niet tegenop.

Bruno Gröning: Maar ik moet op iedere cent letten, om hier alles te kunnen betalen. Het is toch zo moeilijk, ik zou het een stuk gemakkelijker hebben gehad. Ik zou er in een keer vanaf zijn geweest. Ik zou geen proces hebben gehad, ik zou helemaal niets meer hebben. Wat willen jullie van mij? Onderhandel niet groot, dan heet het, laat me met rust!

Maar als jullie geweten hadden, dat ik geld had, zouden jullie niet meer zijn gekomen: nee, ik had erop toegelegd! Nou, heb ik een fout gemaakt?

Aanwezigen: Nee, nee.

Bruno Gröning: Nee? Oh, wat zijn jullie slecht, mensen....

Aanwezigen: *(Lachen)*

Bruno Gröning: .....Jullie gunnen me ook niks, tja.....Dus, dit willen jullie helemaal niet. Nee, dat heb ik ook niet gedaan. Vanwege jullie. Dat deed ik voor jullie – en wat doen jullie voor mij?

Vrouw 1: Wij willen ook alleen maar het beste.

Bruno Gröning: Voor mij persoonlijk niet, vrienden, daar wil ik niets, nee. Maar dat ik dat kan behouden en promoten kan, wat voor mij het allerbelangrijkste is. Ik ben niet alleen op deze aarde, denk dat niet! Jullie kunnen het van hieruit ook geloven. Nee, ik ben niet alleen. Maar kijk: Ik laat me niet verleiden of misleiden, ook daar niet.

En ja, het is een mooie vrouw, en ook een charmante persoon, wat jullie verstaan onder charmant. Dat stoort me niet, dat verleidt me niet, want daarmee had ik me echt, jullie zien het goed, zou ik mezelf en ook jullie – dat zou ik nog vergeten hebben om te zeggen – mee hebben verkocht. Bedankt, dat jullie dat ook hebben erkent. En ik ben heel blij en gelukkig dat ik het niet gedaan heb.

Dus, geld willen jullie niet van me, dan is het goed. Aardse huizen, ook niet. Ja, daar moet ik nog voor zorgen. Maar het Goddelijke huis, waardoor ik omringd ben daarvoor zorg ik dat hier altijd orde heerst. En wat om jullie heen is – goed bekeken – altijd in de goede orde, dat is belangrijk. En hoe de Kracht werkt, alsjeblieft, daarover hebben we van onze vriend Loy weinig gehoord: Wat jullie niet zien, dat horen jullie. Daar zou iedereen hebben gedacht dat honderden mensen naar buiten renden, en dat de deur gewoon maar rammelde. Ja, dat was een goede halve minuut, zo niet langer, zonder te willen overdrijven. En dat enkele vrienden zichzelf nog hebben overtuigd: *Hoe kan dat? Is het de vloer? Is het....? De ramen zijn dicht, alles is dicht. Niets. Wat is dit geweest? Maar hij zat toch heel stil.*

Ja, en dat klopt: Als een van hen... Er waren enkele vrienden, die uit eigen beweging beweerden, zieners te zijn, dat ze konden zien. Als dat zo zou zijn, dan zou iemand het gezien hebben! Dat onze vriend Loy kon zien, weet ik, maar dat hoef ik niet te benadrukken. Hij ziet alleen maar het allerbelangrijkste. Maar allemaal die anderen, van wie de meesten onder hen zijn, beweren dat ze een ziener zijn – gewoon een waarnemer, zoals jullie allemaal, zo'n kijkende, maar geen ziener. Jullie zijn ook waarnemers, ja? Ook overtuigd en in hoeverre ze overtuigd zijn, dat is een andere vraag. Kunnen jullie het zien? Zo ontmasker ik de mensen, zoals ik ze gaande weg ook ontmaskerd zou hebben, dat ze allemaal geen zieners zijn, maar leugenaars en bedriegers en dat daardoor onenigheid tot stand kwam, hetgeen ik dan de volgende dag moest opruimen. En toen ging hen een licht op, toen werd hen veel duidelijk.

En dat wil ik jullie hier niet aandoen. Zorg er liever voor dat geen kwaad wordt binnengebracht, en dat jullie het slechte buiten jullie houden en ook buiten reinigen, voordat iedereen hier naar binnen komt. Hebben jullie mij begrepen? En dat jullie, als jullie komen, niet onvoorbereid zijn, maar dat jullie altijd voorbereid zijn op een goede ontvangst. Dat is belangrijk.

Zo, zou je nog iets willen vertellen, Alex?

Alexander Loy: Nee, verder niets meer.

Bruno Gröning: Meer niet. Onze vriend Pelz komt straks ook nog, toch? Die heeft iets, wat jij hier zeggen wilt. Zo, onze vriend Hohmann, die wil ons ook nog het een en ander vertellen.

Derde CD

1

Josef Hohmann: Ja, vrienden, jullie weten, dat ik hier geen nieuwkomer ben, ik ben hier al meer dan drie jaar. Toen ik hier naar toe kwam, eigenlijk met slechte bedoelingen, want ik had me namelijk voorgenomen...

Bruno Gröning: Wacht even! „Eigenlijk”? Ja of nee?

Josef Hohmann: Ja!

Bruno Gröning: *Ik kwam met slechte bedoelingen.* Dat waren – eigenlijk – het waren bedoelingen.

Josef Hohmann: Ja, intentie en niet honderd procent, laten we zeggen zeventig procent, want ik had al veel te veel over de heer Gröning gehoord, maar hem nog nooit gezien. En zo kwam ik dan hier naar toe om dit probleem op te lossen van de wetenschappelijke kant. Dit wil zeggen, als het alleen maar om dingen gaat die minder belangrijk zijn, ik de wetenschap wilde gebruiken en deze dingen vervolgens wetenschappelijk wilde bloot leggen en zeggen: Ja, dat is zo en zo, dat is het... Het is ook helemaal niet zo belangrijk. En toen ik hier een half jaar was, nadat de heer Gröning tweemaal had gesproken en bij de bijeenkomsten aanwezig was, was ik zo verbaasd dat ik tegen mezelf zei: Wetenschap is hier niet genoeg, want: Mijn hele leven heb ik me bescheiden bezig gehouden met wetenschap, en ik kan het onderscheid maken.

De wetenschap gaat maar zover als ons menselijk brein werkt, en daar is dan een heel, heel duidelijke grens. Onze kennis is niet langer voldoende. Natuurlijk gaat de geest nog iets verder – als ik het hier in dit boek laat zien – over deze grens heen. Hij werkt nog wel, maar hij werkt zoals een molen, die leegloopt. Want het verstand moet een beetje sterker zijn dan de resultaten die hij bij het denken naar voren brengt, en daarom gaat hij nog een beetje over deze grens heen, werkt nog steeds, denkt nog steeds, maar er is geen graan in deze denkmolen, er komen geen resultaten meer uit. En dat is de reden dat de mens nu kan nadenken over: Het Hiernamaals, God, de eeuwigheid en al deze dingen. Maar op dit moment gaat de mens al over zijn grenzen, omdat zijn menselijk brein niet verder reikt, maar er is een afgrond. En nu kan de mens alleen indirect vaststellen dat er inderdaad een God en een Eeuwigheid is, weliswaar niet direct met de geest, maar indirect. Want als er iemand onder jullie is die hieraan twijfelt – en er zijn op de wereld miljarden, miljoenen mensen, die daaraan twijfelen, het hele Oosten twijfelt daaraan – dan is het zo:

De Cro-Magnonmens, het Aurignac-volk ⁶ - deze eerste mensen, die meer op dieren leken – ze hebben hun mensen begraven, op hun rechterzij gelegd, hen een

---

⁶ Prehistorische voorlopers van de moderne mens

hand-bijl mee gegeven, en een in steen gehouwen hol drinkvat, zodat ze daar op een of andere manier niet helemaal leeg aan komen en zich kunnen verdedigen, zodat ze kunnen drinken. En zelfs het wilde volk, de kannibaal – er zijn nog een paar stammen in de Stille Zuidzee, - hier is geen missionaris geweest - en niemand heeft hen ook maar iets verteld over het hiernamaals, over God, en toch hebben zij hun goden, en aanbidden de zon, maan, sterren enz.

Wat zegt ons dit? Dit zegt ons het volgende: De mens wordt aangesproken door het hiernamaals. Hij is niet onafhankelijk, maar hij wordt aangesproken door het hiernamaals. Dit betekent verder, dat hij ook een geweten heeft, want hij kan een onderscheid maken tussen goed en kwaad. Voor elke handeling brandt de lamp van het geweten en zegt: *Dit mag je doen, en dit mag je niet doen!*

Daarom concludeert de wetenschap indirect: Er moet een hiernamaals zijn, en er moet een God zijn, en een Eeuwigheid, anders zouden deze dingen immers volkomen zinloos zijn. Mensen zouden voor zichzelf geen geweten hebben, want dat zou toch uiterst ongemakkelijk zijn. En nu is het zo: als het zo is dat er een hiernamaals is, dan is het zo dat dit hiernamaals er ook belang bij heeft hoe het er in deze wereld aan toe gaat. Want anders zou het hiernamaals je niet aanspreken, als het niet uit zou maken, hoe het hier op aarde gaat.

Daarom geloof ik als wetenschapper niet in de idealistische kijk op de geschiedenis die zegt: De super-mens schrijft geschiedenis; Hannibal, Caesar, Bismarck en hoe ze ook allemaal heten, dat zijn die mensen, die de geschiedenis bevorderen, die zorg dragen voor de historische ontwikkeling. Want het verhaal is niet zomaar een stapel grind, die door elkaar ligt, maar er schuilt een bepaalde wet achter elk verhaal. Zoals de boom groeit volgens een specifieke wet, zoals bloemen groeien, zoals de mens groeit volgens een specifieke wet, zo verloopt ook de historische ontwikkeling volgens een zeer specifieke wet. Daarom zeg ik als wetenschapper: Ook de materialistische opvatting van de geschiedenis klopt niet. Als de Russen beweren: *Er is niets anders dan materie, men ordent materie, men neemt klei, maakt bakstenen en bouwt huizen, men organiseert mensen, en zo gaat de geschiedenis verder.* Ook dat klopt niet.

Ik geloof in de biologische wetten, die achter het verhaal aan het werk zijn, zoals Spengler ⁷ het in zijn „Val van het Westen” heeft vastgelegd. Maar dat is nog niet genoeg. Want als men alleen zou geloven in deze biologische wet, dan zouden de Russen al lang hier in Rosenheim zijn, ja ze zouden al in (*onverstaanbaar*) aan de Middellandse Zee zijn. In 1950 zaten dertien commissarissen, onder leiding van Stalin, in Moskou en overwogen: *Amerika heeft zich ontwapend, Engeland ....alles is ontwapend. Waar gaan we naar toe? Naar Europa, tot aan de Middellandse Zee, veroveren Europa? Of gaan we naar China?*

-----
⁷ Oswald Spengler (1880-1936), Duitse cultuurhistoricus

En inderdaad viel de beslissing voor China, en wij werden gespaard. En dat noem ik in de historische ontwikkeling de wet van de Goddelijke Voorzienigheid. Als mens hebben we wel een bepaalde vrijheid, onze persoonlijke vrijheid. We kunnen zondigen en diep, we kunnen atoombommen bouwen, en we kunnen dorpen, huizen, miljoenen van mensen in oorlog ruïneren, puinhopen aanleggen, dan nog zal onze Lieve Heer God niet ingrijpen, want heeft Hij de mens eenmaal een vrije wil gegeven, zo zal Hij deze niet aantasten. Hij zal niet zeggen, in de aardappelen, uit de aardappelen, in de aardappelen – vandaag een vrije wil, morgen en volgend jaar geen vrije wil. Dat gaat zo niet. De vrije wil blijft bestaan. Daarom is het verkeerd, wanneer mensen zeggen: *Ja, waarom grijpt onze Lieve Heer God niet in? En als er in Siberië het strijdbijl wordt opgepakt – en God zwijgt enz.* Ja, Hij zwijgt, natuurlijk zwijgt Hij, en Hij zal ook altijd zwijgen, dit wel.

Maar als het te ver gaat in de historische ontwikkeling – niet bij de individuele personen en volkeren en politici, daar zal hij niet ingrijpen -, maar als het te bont wordt, dan zal Hij in de wereld geschiedenis ingrijpen, in de ontwikkeling van de geschiedenis, zoals dat in 1950 een paar jaar geleden ons overkwam. Diegenen die nog enigszins gelovig zijn en kijken naar de geschiedenis, wat er toen op het spel stond, die kan niet ontkennen dat er in de geschiedenis niet werkelijk een Goddelijke voorzienigheid bestaat. En er zijn veel wetenschappers die hier in geloven, en ik ben er vast van overtuigd dat ze dat ook doen. Daar werd Chiang Kai-shek ⁸ afgezet die... De communisten werden daar ingehuurd in China (de communistische regering). Het ging naar Korea ⁹.

Maar ons cultuurland West-Europa met zijn vele kerken en kapellen en met ons christelijk geloof en met onze christelijke opvattingen bleef gespaard. Wij kregen uitstel van executie. En als dat zo is, dan wil ik ook graag meteen terug komen op de zending van de heer Gröning. Neem het me niet kwalijk als ik als wetenschapper de kwestie met de heer Gröning in een veel, veel bredere context zie!

2

Er zijn tijdperken in de historische ontwikkeling. Ook wij leven vandaag in een tijdperk. Ja, wat betekent een tijdperk? Kijk, de mens heeft niet alleen een persoonlijke ziel, die heeft hij, maar er is ook nog een ziel boven de mensheid. Als de vogels bijvoorbeeld in de herfst naar verre landen vliegen, dan vliegt niet elke vogel alleen, maar er is een bepaalde wet aan het werk. De wilde ganzen, de zwaluwen enz., komen samen; daarvoor zorgt de ziel van het geslacht. En de mens, die leeft ook niet alleen op deze wereld, maar er zijn families, er zijn familieleden, het Duitse volk.

-----
⁸ Chiang Kai-shek (1887-1975), Chinese militaire dictator

⁹ Josef Hohmann zinspeelt op de Koreaanse Oorlog (1950-1953), die in 1950 begon op bevel van onder meer de Sovjetdictator Josef Stalin.

Ja, deze soort ziel gaat zelfs zo ver, dat de mensen taalkundig worden gescheiden: hier is Duitsland, nu komt Frankrijk, nu Engeland – dat is dat genre ziel. En dit genre ziel scheidt de mensen zelfs in rassen: er zijn zwarte rassen, gele rassen, blanke rassen enz. Ook daar is het soort ziel aan het werk, zo zijn er ook tijdperken, en tijdperken, wat is dat?

Dat is een bepaald mentaal klimaat. Zoals het bijvoorbeeld lente, herfst, zomer en winter is: Ja, in de lente is het klimaat anders, in de zomer anders, in de herfst anders en in de winter anders. En dit klimaat, dit mentale klimaat, dit tijdperk, dit machinetijdperk en atoomtijdperk dat we vandaag beleven, is een verschrikkelijke, strenge, koude, ijzige winter. Zo ziet ons mentale klimaat er vandaag de dag uit. En ik beweer en ik kan de zaak historisch nog verder vervolgen, kijk eens hoe wreed zo'n mentaal klimaat soms is.

Nog iets over het mentale klimaat: men spreekt van Amerikanisme – waarom? Ja, men spreekt van Amerikanisme, omdat er in Amerika ongeveer 32 verschillende volkeren en rassen met elkaar vermengd zijn, in een smeltkroes van Noord-Amerika samen zijn opgegroeid, en deze samen smelting heeft een bepaald soort klimaat gecreëerd wat wij Amerikanisme noemen. En dit is ook de generieke ziel die Noord-Amerika overspant. En dit emotionele klimaat kan soms erg wreed zijn.

Ik ga terug in de eerste tijd, naar Klein-Azië. Daar aanbaden de mensen een zwarte stier, en 's morgens... En ze bouwden deze stier in koper, en aan elke kant, aan de flanken, was een kleine deur. Tijdens het voorjaar werd deze stier verwarmd, en links en rechts het deurtje geopend. Daar kwam van iedere kant een moeder die een kind van één tot twee jaar in de verwarmde stier wierpen en de deuren dicht maakten. Denken jullie dat die moeders geen moederlijk gevoel hadden, dat zij dit deden uit wreedheid? Nee, zeker niet. Elk dier heeft moederlijke gevoelens, en dit moederlijke gevoel was zeker aanwezig. Waarom deden ze het? Omdat het tijdperk zo wreed was, deze mentale koorts waar de mensheid aan lijdt, is sterker dan de mens zelf.

En als we verder gaan: Hoe was het in de Middeleeuwen? Ja, in de Middeleeuwen zei men dit: *Het lichaam is van de duivel, de ziel is van God*. En nu werd het lichaam geschonden en in stukken gesneden, het lichaam werd... Een vrijwilliger ging in de varkensstal en at daar acht jaar lang uit de trog van de varkens, zodat het lichaam rotte en stierf, want het was immers van de duivel, en om in de hemel een grotere mate te ontvangen voor de ziel... werd het lichaam geruïneerd. Ja, vandaag de dag is dat anders: Vandaag de dag gebruiken de dames best wel veel make-up, maar waar is de ziel? Die is weg.

En zo is de tijd..., net zo het tijdperk, en dit tijdperk is dan zo sterk, dat het de mensen in de ban houdt. In de Middeleeuwen werden mensen als heksen op de brandstapel verbrand en er werd gezegd dat ze waren overgeleverd aan de duivel. Maar men gaf hun nog een kruis in de hand, zodat ze de ziel konden redden, want het lichaam moest zo snel mogelijk verbrand worden, zo snel als mogelijk was, zodat de ziel nog in de hemel aankwam. Want de priesters velden de oordelen, die, dat... De staat was slechts de beul. De oordelen zelf werden geveld door de priesters, de bisschoppen enz. En een voorbeeld uit mijn examen werk, dat was het examen... Mijn laatste proefschrift toen ik in Frankrijk studeerde, was „La figure de Jeanne d’Arc” - „de gedaante Jeanne d’Arc”¹⁰.

En dus moest ik maandenlang wetenschappelijk onderzoek doen: Dit meisje dat niet kon lezen en schrijven – was het een illusie, was het een hallucinatie deze verschijning die ze had, de illusie? Als jullie wolken zien, die dieren vormen of ‘s avonds door het bos lopen, dan komt er soms een miststrook, die de vorm van een kameel heeft of iets dergelijks – dat is een illusie, dat is nog steeds normaal. Hallucinatie: Dat is niet normaal voor de mens. Hij vormt fotografische ¹¹ afbeeldingen, en ziet ze dan, nietwaar? En zo deed ik maandenlang onderzoek naar de figuur Jeanne d’Arc.

Maar ooit, wat ook in de geschiedenis is gecertificeerd. Want Anatole France ¹² en veel wetenschappers hebben over deze verschijning geschreven: Ze brengen ze naar Reims, vermomden een andere hoveling als koning en leiden ze nu naar de „koning” om ze op de proef te stellen. En ze zegt: „Ja, wat is er aan de hand? Dit is de koning helemaal niet, die hebben jullie aangekleed. Daar, alsjeblieft: Daar is hij, daar!

Dus, dat stelt tot nadenken, en nog veel meer. En toch werd dit mensenkind, en voorzitter van de assistent van de bisschop, door geestelijken op de brandstapel verbrand omdat het tijdperk zo wreed was. Later werd ze heilig verklaard door de paus en is nu de nationale heilige van Frankrijk.

Hiermee wil ik alleen maar aangeven, hoe wreed tijdperken kunnen zijn, en dat tijdperken sterker zijn dan de individuele mens. Omdat, en in het tijdperk waarin wij leven, we leven nu in een tijdperk, de basis is existentiële filosofie, die ons tijdperk kenmerkt, die is volkomen atheïstisch. Als jullie vandaag kijken naar de vele kerken en kapellen etc., dan is dat nog steeds een masker en uiterlijke vorm. Maar het wereldbeeld van Rusland, het materialisme in het nucleaire en machinetijdperk, het sluipt als een slak meer en meer ons westerse land binnen.

-----
¹⁰ Jeanne d’Arc (1412-1431), Franse nationale heldin, in Duitsland ook bekend als Jeanne d’Arc

¹¹ Eidetica is een term uit de psychologie en beschrijft het vermogen om objecten of situaties waar te nemen om ze zo levendig voor te stellen alsof ze een echt perceptueel karakter hadden

¹² Anatole France (1844-1924), Franse schrijver, schreef de biografie „Life” uit 1908, van Sint Joan”.

En nu beweer ik als wetenschapper het volgende: Als er zulke wrede tijdperken waren, waarin elke moraal en religie, en elk geloof aan het hiernamaals sterft, dan komen er op een of andere manier zeer zeldzame mensen opdagen, die een bepaalde missie moeten vervullen.

Wat jullie ook hierover denken en zeggen willen, ik beweer hier dat onze vriend Gröning in ons tijdperk hier – ik zie het veel groter, veel wetenschappelijker dan jullie dit misschien hier bekijken - , hij heeft een specifieke bestemming. In deze wereld heeft hij een specifieke missie te vervullen, dat hij in elke lezing steeds weer het tegenovergestelde beweert, op het hiernamaals wijst, op een hogere macht wijst en geleidelijk hier in zulke kleine en grotere kringen de mensheid hier verzamelt en nu een nieuw fundament creëert voor een komend tijdperk.

Want de historische ontwikkeling, die gaat niet zo vooruit: zo recht, schuin omhoog. En laten we bijvoorbeeld de Neanderthaler nemen, die er ook uitzag als een wild persoon: laag voorhoofd, veel haar enz. Als jullie nu... Ik ga een boek schrijven als ik meer tijd heb (ik maak nu aantekeningen), over de ontwikkeling van de menselijke geest. En als jullie nu de ontwikkeling van de menselijke geest volgen, vanaf de Neanderthalers tot nu, dan zijn onze geest en onze hersenen, ons innerlijke leven enorm gegroeid. Maar dat ging niet zo rechtlijnig omhoog, maar zo, in golfdalen.

En in zo'n golfdal, waar we vandaag doorheen gaan, zo heel diep, heel laag. Zodat dit golfdal weer een tendens naar boven krijgt en nu een nieuw tijdperk kan inzetten, dan moeten er al mensen geboren worden die nu een specifieke missie te vervullen hebben, zodat ze hier nu aan het werk zijn.

Als jullie terug kijken in de geschiedenis – laten we beginnen vanaf Christus – dit is natuurlijk voor deze mensen verschrikkelijk. Want zij moesten vechten tegen een hele wereld, alsof zo'n zwak riet de storm moet doorstaan, steeds weer opstaat en opnieuw beginnen, nooit de moed verliezen, maar altijd weer tegen deze gigantische golf moeten vechten: Autoriteiten en medemensen en alle beproevingen en tegenslagen die je je kunt voorstellen. En het moeilijkste is nog: Als de heer Gröning, onze vriend Gröning, nu in zo'n mentale toestand, hier over het hiernamaals en over deze dingen spreekt, begrijpen de mensen hem helemaal niet meer, omdat ze innerlijk verstrikt zitten in deze existentiële filosofie en niet meer kunnen geloven.

Slechts één voorbeeld – want als ik tegen jullie praat, zeggen jullie: *Nou, die man, hij spreekt woorden* – nee, nee, ik wil jullie aan een feit herinneren:

3

Toen Christus op aarde rondliep en zijn leer verbreidde, had hij ook al 300 leerlingen, en hij deed het net zoals onze vriend Gröning. Hij vertelde de apostelen ook eerst kleine dingen en steeds een beetje meer. Als jullie de bijbel lezen, dan is dit niet duidelijk, maar als jullie dit werk bestellen, dat deze Amerikaan heeft geschreven, een dik werk: Hij ziet Christus helemaal als mens, niet zo..., maar zoals het was. Zoals hij naar het meer gaat en zegt: „Ja, mensen, wat doen jullie daar?” en zo. „Nou, ik wil het ook eens proberen, hoe gaat dat? Ik ken dit niet” en zo. Zo ging het ongeveer.

Ja, en als je erover nadenkt: Toen had hij al 300 leerlingen om zich heen verzameld, niet eens zoveel als de heer Gröning hier heeft. En wat zei hij eens tegen deze mensen: „Mijn... Ik zal jullie mijn vlees te eten geven en mijn bloed te drinken. Want mijn vlees is waarlijk voedsel en mijn bloed is waarlijk drank.” Toen keken deze 300 mensen elkaar aan en zeiden: *Ja, luister! Wil Hij zoiets doen?* Dus keerden ze hem de rug toe en gingen weg, hem daar achterlatend. De apostelen bleven.

Zie je, als je nadenkt over dit alles, wat er in die historische tijdperken gebeurde, want toen Christus en de discipelen leefden, was dat historisch tijdperk net als het onze. Stel je die gruweldaden eens voor: Die Romeinen waren geen engelen. Waar ze introkken, daar waren brokstukken, en onrecht, en er was alles wat je je maar kunt bedenken, en ze waren er op dat moment. En dit hele leven van de hogepriester en dit, die daden met die tafels met geld in de synagogen en alles wat daar was enz...ja? Dat was zo'n tijdperk. En in dit tijdperk leven we nu, en het ziet er niet naar uit dat het ook maar een beetje beter zal worden. Zien jullie tekenen dat het beter wordt? Ik niet.

Want de existentiële filosofie is het gevaarlijkste wereldbeeld dat er is. Waarom? De existentiële filosoof – ja, niemand van jullie weet dat, omdat dit nu wetenschappers zijn, en de wetenschap zelf, die wordt niet populair gemaakt, die tast alleen maar mensen af en schrijft nu in wetenschappelijk hoge taal, wat er werkelijk gebeurt. En wat er vandaag gebeurt is dit: De existentiële filosoof zegt niet: *er is geen God*. Dat zegt hij niet, want als hij dat... Dus is hij nog erger dan een nihilist, als de atheïst. Want de atheïst, dit wil zeggen de ontkenner van God, die zegt: *Er bestaat geen God*. Door dat te zeggen geeft hij indirect ook toe dat hij innerlijk van iets wordt belast, waar hij vanaf wil. Dus bekent hij eigenlijk indirect: *Er zou toch iets kunnen zijn, dan zeg ik snel: Nee, nee, er is niets, toch?*

Maar vandaag de dag heeft de existentiële filosofie nog niet bestaan in de hele wereldgeschiedenis. Hoewel er heidendom was, dat ook zijn goden had, maar nog geen existentiële filosofie. En dat is tegenwoordig uniek, want de existentiële filosofie zegt het volgende: *De mens is niets meer dan een automaat, en elke automaat heeft een motor.*

Als hier wetenschappers aanwezig zijn, die moeten zich met deze kwestie gaan bezighouden – hier, onze student daar -, zeg nu niet dat ik hier onzin heb verteld! Ik zeg het niet zoals de wetenschap het zegt, ik wil het gewoon zo benaderen dat iedereen me kan begrijpen. Ik volg u, beste Bruno Gröning, u ondervindt dit ook allemaal heel erg. Ik wil het heel eenvoudig zeggen. En de existentiële filosoof zegt: *De mens heeft een motor, die hem daartoe drijft, dat hij leeft, dat is de angst* – te onderscheiden van vrees. Want als ik zeg: *Ik ben bang*, dan ben ik voor een bepaald iets bang, hetzij voor vuur of voor oorlog of wat dan ook. Maar als een klein kind vraagt: *Ik ga nu weg, en jij blijft alleen thuis!* (het is twee, drie, vier, vijf jaar oud), het zegt: *Nee, moeder, ik ben bang!* Als men het kind vraagt: *Waar ben je bang voor?*, dan zegt het kind: *Dat weet ik niet.*

Dus, is het een aangeboren angst, en die zit in de mens, en die drijft de motor aan, zonder ziel, zonder hiernamaals, zonder ook maar iets. En nu: Hoe leeft de mens? *Hij kan zich niet van het leven beroven*, zegt de existentiële filosofie, *want als er een mens bestaat, die deze innerlijke angst overwint, zich van het leven te beroven, dan is dat een geweldige held, dat is een supermens, een heel groot mens. Want de angst om te leven is altijd groter in de mens, dan het voornemen om zichzelf van het leven te beroven.* En hier zegt de filosofie nog iets: *Als je toch zelfmoord pleegt, dan is dit niet normaal.* En dat zijn uitzonderlijke gevallen, niemand is verantwoordelijk; die is uitgeschakeld. Nu zegt hij, dat het in het leven ongeveer zo gaat: Hij vergelijkt mensen met een auto. En nu, in een grote stad, daar rijden auto's, en deze Schupo¹³, die is gedegradeerd. Er is geen verkeersagent meer, en zo werkt het leven, zegt de existentiële filosoof. De auto's rijden, er is geen politie, en iedereen rijdt zoals hij kan. Stel er is bijvoorbeeld een vrachtauto, die zegt: *Ach, dit kleintje kun je wel aanrijden, toch? Daar kom je doorheen* – zonder geweten, zonder iets, nietwaar? Alleen egoïsme: *Hoe kom ik er doorheen? Hoe leef ik? Hoe kom ik aan geld? En al dat andere zijn mijn zaken niet, het zijn maar auto's, die naast me rijden, goed dan.*

Maar als zo'n auto tegen de muur rijdt, is men verontwaardigd. Conclusie, de motor is weg! Dus....hetzelfde geldt voor de mens zoals het wrak van de auto: die gaan naar de schroothoop, en de mens naar het kerkhof.

Hier wordt helemaal niet meer de vraag gesteld: *Is er wel een hiernamaals? Enz.* Nu zult u misschien begrijpen dat er in deze tijd mensen moeten zijn als Schweitzer, die niet te vergelijken is. Die doet gewoon zijn werk; het wil gewoon zijn ethiek benadrukken en de zaak waarvoor hij zich inzet.

-----
13 Afkorting voor politieagent

En Gandhi, die natuurlijk ook niet te vergelijken is, want hij was advocaat en deed iets voor zijn volk. Maar ik moet zeggen, dat onze vriend Gröning hier in dit tijdperk werd geboren en is gekomen om hier te werken met de bedoeling, dat de mensheid niet volledig onder het puin werd begraven, maar dat er op een of andere manier een uitweg, een opening werd gecreëerd door een kleine groep van mensen, die moet groeien en groter dient te worden in Oostenrijk, in Duitsland enz. En ik weet niet nadat ik het probleem tot in detail heb behandeld, en het idee laat me niet los, dat hier iets aanwezig is tussen hemel en aarde dat het menselijke verstand niet begrijpen kan. Omdat er nog steeds iemand is, die de hand op de radio legt, het is uitgeschaakeld, nu speelt het, en later als de hand wordt teruggetrokken speelt het niet en dan nog een keer en nog een keer, dat heeft me zo verward en zo'n indruk op me gemaakt dat ik dit heb bijgewoond. Want als je teruggaat in de geschiedenis zijn er maar heel, heel weinig voorbeelden: Mensen, dat wil zeggen, mensen die de materie beheersen.

(Een aanwezige fluistert: Dit was de grootste oorzaak.) Vanuit deze visie zie ik de kwestie.

4

Bruno Gröning: Dank u, beste vriend Hohmann. En nu, vrienden, het was uitgebreid, wat onze vriend Hohmann ons hier vandaag te zeggen had. Ik hoop niet alleen, maar ik wens en ik wil voor jullie geloven, dat jullie het begrepen hebben. Het is echt nodig om nog een beetje verder te gaan en dat onze vriend Hohmann echt een van die mensen is die zich bezighoudt met deze wereldgeschiedenis, niet hoe ze tevorschijn werd getoverd, maar hoe de geschiedenis tot stand kwam en wat het opleverde. En dat hij het hele leven tot nu toe volgt, dit wil zeggen het van dichtbij heeft bekeken vanuit zijn standpunt, en dat het nodig is om mensen hierover voor te lichten. Hoe het een tot het ander leidt. Het klinkt zo grappig als je hoort: *Ja, wat vertelt hij daar over het buitenland en oorlog en al het mogelijke, over vernietiging, over auto's en over alles zoals het is?* Ja, dat hoort er allemaal bij. Voor alles moet je oog hebben, men moet het van de juiste kant bekijken. Daar hadden jullie nooit tijd voor. Jullie hebben er geen weet van en daarom is het noodzakelijk dat het jullie wordt verteld. En ik weet dat onze vriend Hohmann juist jullie hier iets meer zal leren.

Welnu, een ding dat ik nu heb vastgesteld is dat onze vriend Hohmann dat ook zei, dat wil zeggen, ik geef jullie altijd weer de steun met wat onze vriend Albert Schweitzer hier heeft gezegd en ook wat hier werd opgeschreven. Dus het is waar. Er is een overtuiging voor alles, dat wil zeggen niet alleen een verklaring, maar een feit, dat wil zeggen de waarheid, die men moet benadrukken, als je het weet.

Nou, beste vrienden, ik weet dat jullie mij eerst ook niet begrepen: de samenwerking! Ik deed dit allemaal voor jullie, en wat doen jullie voor mij?

Kom naar het gemeenschaps-uur, gewoon hier zijn, veel horen hoe ik het zei, nieuwsgierig zijn, niet aan jezelf werken. Dit betekent dat jullie lang niet zoveel hebben gedaan als jullie hadden moeten doen: Inzichten verzamelen, te beginnen bij jezelf – niets van dat alles.

Als je van dit alles al overtuigd was, ook van je aanwezigheid hier, dat je hier mag zijn, dan zou je al meer mensen, – propaganda hoef je niet te maken -, maar wel in staat zijn om andere mensen te leren over datgene wat je zelf als waarheid hebt ervaren.

En de tijd dat ik niet bij jullie was, dat wil zeggen, persoonlijk onder jullie verbleef, zie ik steeds weer dezelfde gezichten.

(tegen vrouw 9:) U bent nieuw hier. Was u hier eerder?

Vrouw 9: Voor het eerst.

Bruno Gröning: Ja. Dat, tot zover, beste vrienden, zo is het ook niet, dat ik alleen maar, ik zou moeten zeggen, voor een bepaald soort mensen, voor een bepaalde kliek, of zeg maar voor een bepaalde groep... Weten jullie wat ik hiermee zeg? Waar altijd hetzelfde is: Jullie blijven in zo'n kleine vereniging, en dat blijft gewoon zo. Nee, dit is het groeiende werk, en het kan alleen maar groeien, als jullie zelf ervaring opdoen. Jullie moeten geen propaganda maken, maar als iemand hier of daar hulp nodig heeft, dan doen jullie dat, help hen! Geef hun advies, en instructie, voor zover jullie van veel dingen overtuigd zijn. Maar alsjeblieft niet verder, ga niet over de grens, want de grenswetenschap als zodanig is ook beperkt. Een stukje verder, maar dan stopt alles, en zo is het hier: Maar een klein beetje verder, maar niet te ver! Verval niet in fantasiën! Doe geen beloftes aan mensen! Want het hangt van hemzelf af, of hij en in hoeverre hij het aanvaardt voor zichzelf, ook voor zijn naaste, daar gaat het om. Zie je, maar het moet echt meer groeien. Als dat zo blijft, dan zou ik ook kunnen zeggen: Ja, behoud gewoon een gezond gevoel voor humor, zeker niet stimuleren! Ik ben voor bevordering, ik ben voor groei, want alles groeit, alles wat door God is bepaald.

Dus, daar hebben jullie niet meegeholpen, jullie hebben geslapen! Zeg niet *nee*, ik zeg *ja*. Want hiervoor heb ik het bewijs gekregen. Eerder zou ik moeten zeggen, dat de een en ander is weg gevallen. Waarom laat je hem zover komen dat hij wegvalt? Zou het niet net zo jouw plicht zijn geweest, zoals ik denk dat het de mijne was? Ook jullie plicht! In tegendeel: *Goed dat hij... of goed, dat zij weg is, dat ze niet meer onder ons zijn.* Dus te lui geweest, om een handje te helpen, mensen te helpen, hun echt op het goede pad te leiden en zeggen: *Kom, volg ons! Wij zijn op de goede weg. Wij hebben niet alleen het gevoel, nee, wij voelen het echt zover, dat het zo goed is, zoals we het nog nooit gehad hebben. Dat is de weg voor ons, daar ben ik van overtuigd.*

Dat zou jullie plicht zijn geweest. Hebben jullie me nu begrepen? Hadden jullie me in het begin ook zo begrepen? Nee, jullie wisten helemaal niet waar ik heen wilde. De perplexe gezichten die ik hier zag. Het was een koelheid in jullie, en die kou heb ik hier gekregen. Ik kon niet ontdooien. Ik moest die koelheid eerst oplossen, dat wil zeggen, jullie verwarmen zodat de kou verdwijnt. Hebben jullie nu een warm, liefdevol hart? Ook voor jullie dierbaren? Hebben jullie het nu? Ja of nee? Zo niet, schreeuw dan hardop! Dus toch! Weten jullie nu, vrienden, waar het om gaat? Weten jullie nu waar het op aankomt? Op jullie, steeds weer hangt het van jullie af. En zeg nu niet: *Het gaat niet. Nee, dat gaat niet gebeuren... Nee, de mensen uit Rosenheim zijn anders.* Dat zeggen ze overal.

Ja, derhalve zou ik ook niet zijn verschenen, dienovereenkomstig zou ik me ook niet hebben kunnen handhaven, als ik ook volgens dit gedrag zou hebben geleefd. En jullie weten het: Ik was nog een heel jonge burger, ik was hier nog maar twee jaar. En toen ik op eigen benen kon staan, deed ik niet zo maar iets, maar datgene wat ieder mens met recht zou moeten doen, dit wil zeggen in Gods naam. Maar ik heb mensen ontmoet, die hier al lang waren en die hetzelfde zijn geweest, zoals onze vriend Hohmann jullie eerder heeft beschreven. Nee, dat zijn de mensen van tegenwoordig. Nee vrienden, dat houdt op: De handen in de schoot leggen, hier naar toe komen, iets zien, iets horen: *Dat is heel mooi, dat is interessant.* Maar die er slecht aan toe is die zegt: *Tja, ze zijn er allemaal, en ik..., en er is geen van hen om te helpen.*

Ik bezoek veel vrienden. Jullie hoeven niet naar mij toe te komen, ik kom naar jullie. Zou het teveel zijn, wanneer jullie ook een keer hier en daar een vriend zouden bezoeken, niet alleen om hem te troosten, dat jullie daar niet in geloven? Nee, maar er ook echt voor hem te zijn, tijd investeren om hem te bezoeken en hem het goede te brengen, dat wil zeggen, leven in het goede en in de Goddelijke wil en in de Goddelijke wil ook dat doen, dat jij de bemiddelaar bent? Denken jullie dat jullie dit niet nodig hebben? Toch! Jullie hebben dezelfde verplichting om dit te doen als ik. Je bent je er gewoon niet van bewust, je hier zijn, je leven hier op aarde. Jullie hebben jezelf niet erkent, en daarom konden jullie God nog niet erkennen. En daarom kwam het er zo vaak op neer dat mensen dit, dat en dat deden, dat ze harteloos zijn geworden en dat er velen zijn die er hun eigen waarheid van maken. En wat er ook is, dat zijn veel boeken... Dus, vrienden, ik zou hierover nog veel kunnen zeggen.

Ik wil gewoon geloven dat jullie me nu hebben begrepen, dat jullie nu weten waar het op aan komt, en waarover het hier gaat. Er zijn er al een paar die tegen zichzelf zeggen... Goed, ze gaan naar de gemeenschap. Maar dat is dan ook alles. Waar is de dag, waar is het uur dat je echt tot zelfreflectie komt, waar je je lichaam geeft wat God ervoor heeft bedoeld?

Nu durf ik niet te vragen of je dagelijks de kracht hebt opgenomen. Nou, wie heeft er dagelijks opgenomen? Dagelijks?

Aanwezigen: (*gemompel*)

Bruno Gröning: Hebt u hetgene dat u opgenomen had ook correct kunnen verwerken? Heb je het kunnen benutten? Ben je steeds meer gaan opnemen? Heb je inzichten verzameld? Voelde je je er prettig of ongemakkelijk bij? Dit zijn allemaal vragen die je jezelf zou moeten stellen.

Veel dank aan degenen die geen contact hebben opgenomen, dat wil zeggen aan degenen die er niet elke dag waren, omdat er zoveel komt. En toch adviseer ik het, vrienden, om het dagelijks te doen, het altijd te doen, zowel dagelijks als ieder uur, elke minuut, dat je je bewust bent van je lichaam en bedachtzaam bent en dat je zo als het God bedoelde ook laat toekomen. Daar geef je Gröning de tijd niet voor, en toch moet ik zien hoe ik op een of andere manier voor dit alles nog de tijd en de gelegenheid kan vinden.

Nu wil ik jullie ook nog iets zeggen: Ja, Gröning rookt. Goed, ik zal er vandaag ook iets over vertellen. Ja, ik moet ook iets doen. Als ik rook, dan ben ik net zo een mens als jullie. En ik zou onze vriend Hohmann hebben gestoord als ik niet eerder had gerookt. Ik heb het vuil niet nodig...

Aanwezigen: (*Lachen*)

Bruno Gröning: ... maar ik doe het. Waarom? Daarom, zoals ik al zei. Maar stel ik rook niet meer. Wat komt dan? Dat zullen jullie zelf ervaren. Dat is alles waar ik me nog als mens laat zien? Jullie drinken ook koffie. Ik ook, maar ik drink het ook niet graag, net zomin als ik sigaretten rook. Wat moet ik? Uitschakelen, nooit storen, laat hem! Dan zet ik mezelf aan, dat wil zeggen, ben ik aanwezig of, ja, ik laat me zien, zoals ik ben, en zo wil ik het niet. Camouflage, camouflage, camouflage! Het is goed dat mensen niet weten wie ik ben, of denken jullie dat ik zal vertellen wie ik ben? Nee. Iedereen die het weet of zou moeten weten, moet het voor zichzelf houden en ervoor blijven zorgen dat ze weten wie ik ben. Over het algemeen ben ik de kleine voor jullie.

5

Dus, vrienden, ik denk dat ik jullie genoeg advies heb gegeven om te begrijpen wat mijn bezoek hier vandaag voor jullie betekent. In de vereniging waarin we vandaag ook zijn ingeschreven, hebben we menselijke bescherming, en daar moeten we gebruik van maken. En het zou geen kwaad kunnen, gezien de locatie hier in Rosenheim, dat je onze vrienden hier helpt, of is dat niet nodig?

Erich Pelz: Dringend nodig!

Bruno Gröning: Dringend nodig! Men zou dit, dat en dat kunnen doen. Meld het alstublieft hier aan onze vriend Pelz, en hij zal u zeer dankbaar zijn, ik dank u nog meer, en God zal u belonen. Ik ben echter niet, en reken ook niet tot degenen die alles met God afdoet, zoals mensen vaak zeggen: *God zegene je! Ik heb het helemaal niet nodig, God moet het doen.* Oh, heeft de mens het besef om dit werkelijk te zeggen: *God zegene u, niet? Alles afschuiven: Dat betaalt mijn vader.*

Aanwezigen: *(Lachen)*

Bruno Gröning: *Niet zelf betalen, ik betaal niet.* Is precies hetzelfde. En de mens kan hier schulden maken, zoveel hij wil – de vader betaalt: *God zegene u!* Zegt de Heer. *Hm, klaar, uit!*

Ik hoef niet... ik zeg het niet alleen, ik moet het zeggen: Dat is lomp, dit is bij mensen zo gegroeid. Laster, minachting van de hoogste orde, die niet groter kan zijn. Een zweep om mensen af te ranselen, wat ze zich eigen hebben gemaakt – zonder na te denken – dat is te weinig, vrienden, geloof me! Daar groeit toch een verontwaardiging, niets slechts, een verbazing, een terechte verbazing. Dat is gemeen van mensen, en jullie hebben het aangenomen. Hoe vaak hoor ik dat niet: *God zegene u, mevrouw Meier!, God zegene u, mijnheer Huber!* Dit is de enige manier om verder te gaan: God zegene u!

Vrouw 10: Mijnheer Gröning, ik ben zeer verontwaardigd over deze woorden. Bij ons thuis werd gezegd: „Een *God zegene u!* Is een brood waard. Zo heb ik het geleerd.

Bruno Gröning: Ja, ja, jullie hebben het allemaal fout geleerd, dat weet ik.

Aanwezigen: Ja.

Vrouw 10: Ja, nou ik ben echt verontwaardigd.

Bruno Gröning: God heeft de mensen beloond, hij heeft ze alles gegeven: het zaad waarin hij zijn lot heeft gelegd en wij moeten dit zaad van Hem gebruiken. We moeten de grond bruikbaar maken, we moeten de grond bewerken, wij moeten het zaad in de grond planten en dan zal God zich in al zijn pracht en heerlijkheid laten zien, en wat er ook uit komt, wij kunnen ons aan deze vrucht laven, en wij kunnen ons lichaam versterken. Dat heeft God zo bedoeld, dat is juist. Maar alles verwerpen met dit ene: *God zegene u!, vrienden?* Wat heeft God voor ons allemaal gedaan, en wat hebben de mensen voor Hem gedaan? Dat is de vraag, waar ook jullie je mee bezig dienen te houden. En overweeg elk woord en elke zin, die je uitspreekt en elke gedachte die je in je opneemt, of het het waard is om in je op te nemen! En denk heel goed na of je goed hebt gehandeld! Roep jezelf dagelijks tot de orde, dat wil zeggen tot God! Berisp jezelf!

Dan moet je... Als je al gelooft, dat je het recht hebt om op de preekstoel te oordelen over je naaste, waar je zelf misschien nog slechter bent dan je naaste? Dat je denkt: *Die heb ik nu, en die kan ik nu pakken!*

Oh, vrienden, wees voorzichtig! Maar als je jezelf aanspoort om elke dag goed te doen, reken iedere dag met jezelf af en roep jezelf dagelijks tot de orde dit betekent dat je daar dan kunt erkennen dat het kwaad je nooit tot het goede heeft geleid en dat je kunt loskomen van het kwaad, beloof dat je je echt van het kwaad zult losmaken, dan doe het! Want het goede heb je niet alleen voor jezelf, dat heb je ook nodig voor je naasten, om goede dingen voor ze te doen.

Maar je kunt dit alleen doen als je goed hebt gedaan aan jezelf, het goede hebt gevoeld en dat je daardoor tot inzicht bent gekomen. En dan wordt je een gewetensvol mens, dat wil zeggen, dat je hier in dit leven op de plek staat waarvoor God je heeft bestemd. Dan zul je God dienen. De eerste taak van God is wanneer de mens tot zelfbewustzijn komt, dit wil zeggen tot inkeer komt. Dan het zelfbewustzijn en dat hij zich dan bezint over zijn aanwezigheid hier op aarde, zodat hij weet waarvoor hij hier is, dat hij goed zorgt voor zijn lichaam, dat hij het geeft wat God ervoor bedoeld heeft, en dat hij God werkelijk zo volgt, zoals hij dient te volgen. Want hij is en blijft een Goddelijk wezen.

Ik weet dat er vroeger in oude verhalen mensen waren die zeiden: *Het vlees is satanisch, dat is het kwade*. Kijk vrienden, ik geef jullie het bewijs van het tegenovergestelde, zoals het ook overeenkomt met de zuivere waarheid: Ieder mens en ook dit lichaam, die God schiep, zijn en blijven Goddelijk. Zijn en blijven ook Goddelijk als deze door het kwaad worden gegrepen en door het kwaad worden geleid. Dan gaat het mij om één ding: Om het puur Goddelijke dat toch in de mens zit, en dat is de ziel. Want via de ziel heeft de mens Goddelijke ontvangst, het ontvangen van de Goddelijke missie. Als de mens zelf, die in werkelijkheid toch slechts een geest is, leeft in de wil van het kwaad, dan sluit de ziel zich, dan heeft de mens de verbinding tot God helemaal verloren. En dan is het een goddeloos mens, en om deze ziel gaat het, die daar rondwaalt, die daar gesloten, die daar gespannen is en het kwade niet in zich opneemt. Om deze ziel te redden, vrienden, om het pure Goddelijke, zodat ze niet vergaat in de klauwen van satan, integendeel. Want deze wil heeft God aan elk levend wezen, ook de mens, overgelaten en zal deze niet van hun wegnemen.

Dat hoorden we ook van onze vriend Hohmann. Dat zal God niet doen: Vandaag zus en morgen zo, nee. Iedereen is de architect van zijn eigen fortuin, want wat de mens zaait, zal hij oogsten. En hier hangt het van ieder afzonderlijk af. Tot nu hadden jullie ook gedeeltelijk gedacht: *Dat hangt allemaal van Gröning af, zoals hij is*. Nee, dat hangt van jullie zelf af.

En als jullie nog geen redding hebben ervaren: Vrienden, geef niemand de schuld, ook niemand van je naasten, en beledig niet God en zeg: *Ik kan niet meer geloven!* of zeg misschien: *Gröning kan het niet*. Nee, het gaat niet om Gröning, of iemand

die het dichtste bij je staat, maar altijd om jezelf! Nu denk ik dat jullie mij hebben begrepen.

Ik zie nu: De band is bijna afgelopen, en onze vriend Erich Pelz ... *(tegen Erich Pelz):* Wil jij nog iets zeggen?

Erich Pelz: Nee.

Bruno Gröning: Nee, dus, weer terug, vrienden: Om jullie echt vast te houden, om verder en beter voor jullie te kunnen werken, weten jullie nu al waar jullie thuis horen. En ik geloof dat jullie nu weten wat jullie werkterrein is, en waarom, hoezo, waarvoor jullie vandaag ook hier mochten zijn. Ik denk dat je je daar nu wel van bewust bent, nietwaar?

Vrouw 1: Ja.

Bruno Gröning: Gelooft u dat u voor uw naasten ook hulp kunt halen?

Vrouw 1: Ja.

Bruno Gröning: Ja? Daar staat het, en het is al door velen geschreven, hoe mensen het goede, als ze in hun naasten en voor hun naasten geloofden, dat dan ook hebben ontvangen, ja. Maar natuurlijk moeten jullie je losmaken van het kwaad, in geen geval twifelen aan het goede en je altijd afkeren van het kwade, niet meer opnemen en alleen maar leven volgens de Wil van God. En tot slot laat ik het jullie nogmaals voorlezen zodat jullie het goed begrijpen. *(tegen Erich Bavay:)* We nemen alleen maar de laatste alinea!

6

Erich Bavay leest voor:

Als een onbekende, zonder naam, komt Hij naar ons toe, hoe hij aan de oever van het meer die mannen naderde die niet wisten wie Hij was. Hij zegt ditzelfde woord: „Volg gij Mij na!” en stelt ons voor de taken, die Hij in onze tijd moet oplossen. Hij gebiedt u....

Bruno Gröning: „.... die Hij in onze tijd moet oplossen.”

Erich Bavay leest verder:

En aan hen, die Hem gehoorzamen, de wijzen en onwijzen, zal Hij zich openbaren in wat ze mogen ervaren in Zijn Gemeenschap aan Vrede, Handelen, Strijden en Lijden.....

Bruno Gröning: Hebben jullie dit begrepen: „.... Wat jullie in Zijn Gemeenschap aan...” – wat?

Josef Hohmann: Van strijd en lijden.

Bruno Gröning: En?

Erich Bavay: Vrede.

Josef Hohmann: Vrede.

Aanwezigen: Vrede.

Erich Bavay: Handelen.

Josef Hohmann: Handelen.

Bruno Gröning: En, hoe heet het precies?

Vrouw (*zachtjes*): Vrede en actie.

Erich Bavay leest verder:

Wat jullie in zijn Gemeenschap aan vrede....

Bruno Gröning: Vrede.

Erich Bavay leest verder:

Handel...., Vrede, Handelen, Strijden en Lijden mogen ervaren.

Bruno Gröning: „... Strijden en Lijden mogen ervaren.” Kunnen jullie niet trots zijn, vrienden, dat jullie dat alles hebben mogen meemaken? Moeten jullie daarentegen God lasteren? En dat jullie dit allemaal mochten meemaken, en dat jullie nu ook kunnen helpen, als jullie goed volgen, het goede volgen, als jullie God volgen? Zegt u dat niets? Wij horen verder.

Erich Bavay leest verder:

En als een onuitsprekelijk Mysterie zullen ze weten, wie HIJ is!

Bruno Gröning: „Een onuitsprekelijk Mysterie”, dat betekent dat er niet gesproken wordt, want jullie zullen aan Zijn daden herkennen, wie HIJ is.

In dit tijdperk (ik noem het vandaag ook zo, zoals onze vriend Hohmann het zei) leven jullie.

Nu, beste vrienden, als jullie nu werkelijk het Goede ter Harte nemen, als je Het ter Harte neemt en altijd in het goede, in contact staat met God, en echt alles doet wat goed is voor jezelf, neem het dan op in jezelf, zodat je in alles het goede hebt dat God voor ons heeft geschapen, voor elk levend wezen hier op deze aarde.

Ik wens jullie allemaal Liefde, Het Goede. Neem dat wat je nodig hebt, want vandaag kunnen jullie al het kwade van het goede onderscheiden, of niet? Dus het kwade vermijden en het goede omarmen!

Ik wens jullie allemaal veel Geluk en Gods rijke Zegen.